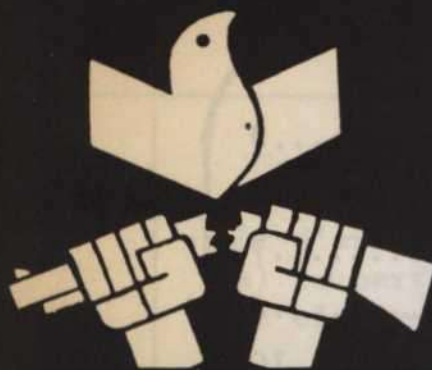
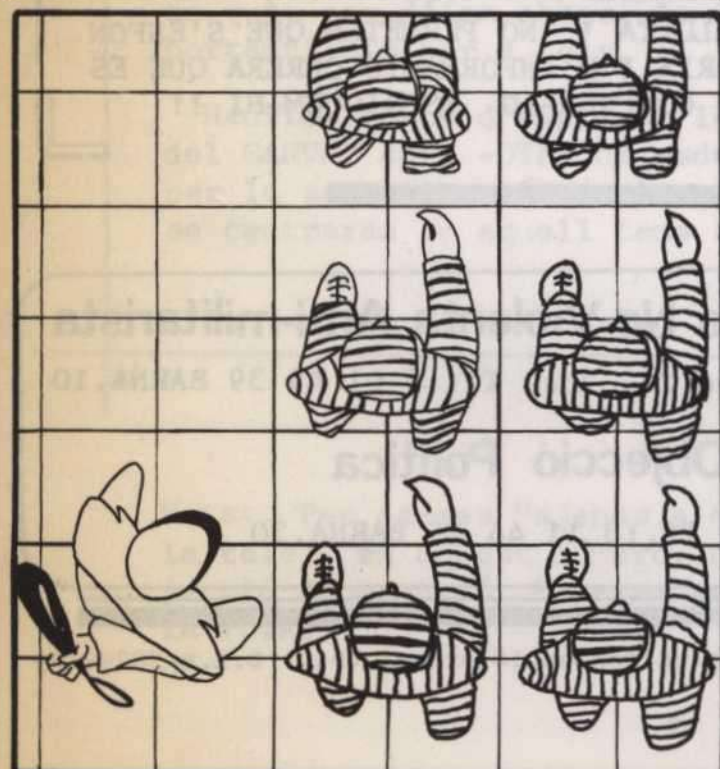
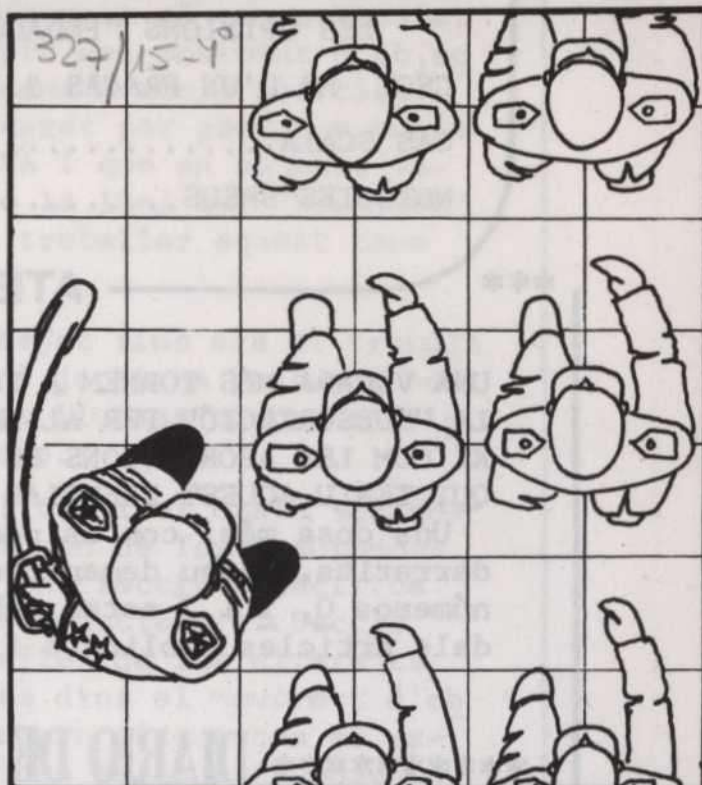
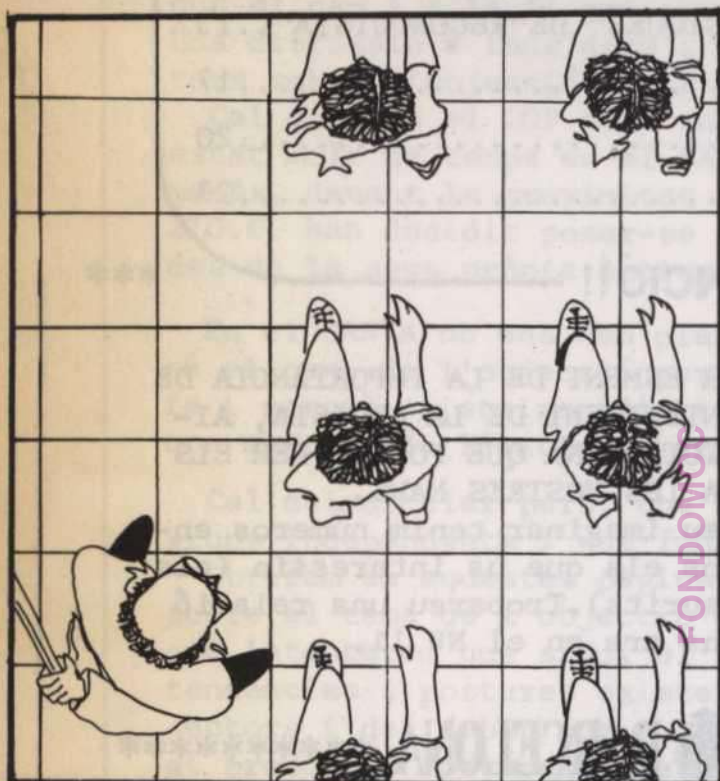

la neta^{iel} GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

75 ptes 20 - GENER - 1981 - N° 13

**EDUCACIÓ i
MILITARISME**

C.S.C.E.

CAS SCALA

SUMARI

EDITORIAL.....	3
LLUITA ARMADA O A.D.N-V ? (II).....	4
LANZA DEL VASTO.....	7
MELIC: EDUCACIÓ I MILITARISME.....	9
PER UNA PEDAGOGIA N-V.....	10
A CANÀRIES MILITARITZEN ELS NENS.....	12
LES OPINIONS "PEDAGÒGIQUES" DE "RECONQUISTA"..	15
CSCE, HA D'UN FRACÀS ?.....	17
CAS SCALA.....	20
NOTÍCIES BREUS.....	23

ATENCIÓ!!

UNA VEGADA MÉS TORNEM A FER ESMENT DE LA IMPORTÀNCIA DE LA "SUBSCRIPCIÓ" PER AL MANTENIMENT DE LA REVISTA, AIXÍ COM LES APORTACIONS DE TOTA MENA QUE POGUEU FER ELS QUI TENIU AQUEST EXEMPLAR A LES VOSTRES MANS.

Uns cosa més: com us podeu imaginar tenim números endarrerits. Podeu demanar-nos els que us interessin (els números 0, 1 i 2 estan exhaurits). Trobareu una relació dels articles publicats fins ara en el Nº 11.

***** **DIARIO DE BARCELONA** *****

DONEM SUPORT A LA PREMSA EN LLUITA ! NO PERMETEM QUE S'ENFONSI L'EXPERIÈNCIA AUTOGESTIONÀRIA I D'INFORMACIÓ OBRERA QUE ÉS AVUI EL DIARI DE BARCELONA !. COMPREM-LO, ESCRIGUEM-HI !!

edita:

Grup d'Acció directa No-Violenta Anti-militarista

CASAL DE LA PAU C/.Bruc 26, 2on. Tf.: 3 01 49 39 BARNA.10

Collectiu per una Objecció Política

C/.Virgili 97, 1er.1a. Tf.: 3 11 44 45 BARNA.30

editorial

Com haureu pogut veure a la capçalera d'aquest número, LA PUÇA ja no serà feta tan sols pel GANVA. A partir d'ara el COP (Col·lectiu per una objecció política) compartirà amb el GANVA, els maldecaps i alegries que el fer aquesta revista comporten.

Sobre el COP en el darrer número hi podeu trobar una presentació, polèmica i discutible, certament, però que al cap i a la fi era precisament el que pretenia. Una discussió a fons dins i fora del moviment d'objectors sobre l'objecció com a forma d'acció política.

Cal dir que el COP està integrat per gent que havia estat molt de temps en el GANVA i que en aquests moments, davant la proximitat de la llei que "regularà" l'O.C. han decidit posar-se a treballar aquest tema des de la seva pròpia òptica.

En el GANVA no ens hem plantejat fins ara el treball en el camp de l'objecció perquè ja hi ha gent que ho fa i perquè existeixen d'altres lluites concretes dintre el camp de l'antimilitarisme.

Cal deixar clar però, que el COP i el GANVA són dos grups independents i que funcionen de forma autònoma.

Obrirem en aquestes pàgines una secció específica sobre el tema de l'objecció de consciència. Secció que intentarem que sigui el reflex de les diferents tendències i postures existents dins el moviment d'objectors i del debat que a l'entorn d'aquestes es vagi produint. Postures i debat que en aquests moments en què, com déiem abans, la llei és propera jutgem importantíssim per a tots.

Hauríem també d'explicar la modificació en el nom del GANVA: anti -OTAN ha esdevingut antimilitarista per la senzilla raó que les nostres activitats no sols se centraran en aquell tema concret.

GANVA-COP

Nota: Per causes "ajenas a nuestra voluntad" (com a la tele), en aquest número, no ha pogut aparèixer la secció d'objecció. Esperem tenir més sort en la propera PUÇA.

(II part)

LLUITA ARMADA O ACCIÓ DIRECTA NO-VIOLENTA ?

Jordi garcia i jané

5. La acció directa no-violenta funcionant.

L'acció directa no-violenta ha estat utilitzada en molts països, i també en moltes situacions entre si disperses que podrien ésser resumides i classificades en quatre apartats:

a) Lluita de països subdesenvolupats contra el colonialisme.

Al continent asiàtic, l'Índia aconsegueix d'independentitzar-se de la dominació britànica gràcies a la desobediència civil que culmina amb la cèlebre marxa de la sal en la qual els hindús, en agafar la sal que els hi estava prohibida per un fort impost anglès, declaren simbòlicament que aquella terra és sols seva i que no estan disposats a què els hi sigui arravatada, cosa que assoliran.

A l'Àfrica, Ghana i Zambia es despullen de la seva dependència colonial, els primers boicotejant els productes europeus i marxant pels carrers de la capital de la metropòlis, Londres, amb pancartes i dances exòtiques, i els darrers emprent tècniques de no-cooperació com per exemple el boicot.

b) Lluita de països desenvolupats contra les invasions estrangeres.

A la II Guerra Mundial, l'entrada nazi a Noruega s'ha d'enfrontar amb greus problemes quan pretén imposar la seva voluntat als habitants d'aquells territoris. Si els professors noruegs aconsegueixen gràcies a les tècniques d'acció directa no-violenta que es doni marxa enrera al projecte alemany d'ensenyament nacional-corporativista a la joventut, a Dinamarca —i també a Bulgària— fracassa la cacera de jueus gràcies a la solidaritat total de pes alemanyes el reconeixement i captura de jueus. Aquestes tècniques aconsegueixen en primer lloc desmoralitzar a soldats i oficials nazis i al mateix temps que el número de jueus deportats o assassinats

en les represàlies feixistes sigui mínim comparat amb els altres països on no s'aplicaren aquestes tècniques no-violentes.

La invasió soviètica de Txecoslovàquia (en la cèlebre Primavera de Praga de 1968) porta en si mateixa grans obstacles als soviètics. A Bratislava els txecoslovacs deturen els tancs seient-hi al davant, per les parets de les ciutats apareixen frases que tendeixen a desmoralitzar les tropes invasores («Ivan, torna a casa»), els ferroviaris neguen a col·laborar i porten els trens plens de material soviètic a vies mortes (o com aquelles en que el ferrocarril després de donar voltes i voltes arriba a un lloc on els riells... han desaparegut!) i els estudiants van a l'atur mentre que els obrers adverteixen als invasors que en cas de prendre represàlies contra aquells, ells també s'hi afegiran.

c) Lluites per enderrocar un règim polític.

El general Maximilià Hernández, a El Salvador (maig de 1944), que implanta una dictadura fèrria és tret per la no cooperació generalitzada en la seva expressió de vaga general política. A Alemanya (març de 1920) el «putsch» de Kapp no té èxit a causa de la vaga general promogut per l'esquerra socialdemòcrata, els socialistes independents i el PCA. Kapp, privat del consentiment popular i fins i tot del suport dels mateixos funcionaris de l'estat, que tampoc l'obedeixen, cau ràpidament.

d) Lluites pel reconeixement d'uns drets determinats.

A Califòrnia, els treballadors mexicans mitjançant una vaga de cinc anys i del boicot aconsegueixen que siguin ateses totes les seves reivindicacions tant com que els siguin retornats tots els salaris corresponents als... 5 anys de vaga!

A Catalunya (1899) els comerciants, descontents per l'augment dels impostos i fastiguejats de la deficient i centralista gestió administrativa portada pel govern Silvela i heretada del passat, es neguen a pagar les contribucions, tanquen botigues en senyal de protesta, les duanes paren, es produeixen assegudes i mitings, i quan són agafats els seus màxims líders, altres «vaquistes» es declaren també autors del mateix «delicte», es presenten a comissaria i són engarjolats amb els seus companys. Aquestes lluites, si bé a curt termini són una derrota, els seus resultats positius sortiran a la llum després d'un temps amb l'enderrocament definitiu del caciquisme de l'època.⁵

Danilo Dolci, amb procediments tan originals com la vaga a l'inrevés (els parats treballen pel seu compte en obres públiques que ningú fa i després demanen els salaris al govern) lluita contra la màfia i el subdesenvolupament del sud-Itàlia.

En fi, per ser breus, les accions dels camperols francesos contra les centrals nuclears a Larzac, les lluites portades pel Partito Radicale a Itàlia

En fi, per ser breus, les accions dels camperols francesos contra les centrals nuclears a Larzac, les lluites portades pel Partito Radicale a Itàlia o al nostre país les protestes ciutadanes per barris dignament equipats, les tancades obres a les fàbriques o la lluita pel reconeixement de l'objecció de consciència, per exemple, acostumen a emprar tots ells, encara que a vegades sense adonar-se'n, les tècniques d'acció directa no-violenta.

6. Avantatges de l'acció directa no-violenta sobre la lluita armada.

Per a cloure el present article em referiré als avantatges que, al meu parer, ofereix el mètode no-violent sobre la lluita armada. Aquestes són: a) L'estat capitalista està defensat contra qualsevol temptativa de transformació de les seves estructures pels seus aparells repressius, l'exèrcit i la policia especialment. Contra ells s'aixeca la violència revolucionària però al fer-ho amb els seus mateixos mètodes —la violència— se situa en terreny desavantatjat doncs l'estat disposa de millors i més nombrosos mitjans que els que puguin tenir els grups armats o qualsevol revolta popular.

Nogensmenys un anàlisi de l'estructura, composició i funcions de les forces armades ens revela les seves esclertes. I serà sobre aquestes com mitjançant l'acció directa no-violenta, l'exèrcit podrà ésser neutralitzat.

En primer lloc constatem una estructura jeràrquica en la qual a la base li és dispensada la seva responsabilitat moral sota el pretext de l'obediència cega, i una composició de classe dual: mentre que en el replà de la piràmide la majoria dels seus membres pertanyen als sec-

tors populars, en els nivells més elevats i en el vèrtex superior, la seva extracció social és plenament burgesa. I són aquests qui decideixen —imaginem-nos en benefici de què interessos— el funcionament de tot l'exèrcit. En segon lloc, pel que fa a les seves funcions, aquestes ens són ben conegudes: vetllar a l'exterior pels interessos de les classes dominants, fet que és encobert ideològicament amb els anomenats «interessos nacionals» i mantenir, a l'interior, el poder polític d'aquelles. En resum, comprovem que les forces armades estant majoritàriament compostes per membres dels sectors popular⁷ serveix realment a interessos aliens i contraposats, els de la burgesia, gràcies a una forta disciplina i a una ideologia que amaga la veritable funció de l'exèrcit sota la vestimenta de conceptes tan «nobles» com: «interessos nacionals» «defensa de la pàtria».

**Com enfrontar-se a la repressió?
Que el necessari debat no ens paralitzi mentrestant. Seria el pitjor mètode!.**

Pero l'eficàcia i la cohesió de l'exèrcit, no sols està en relació directa amb el grau de mistificació de la realitat, o més ben dit amb l'eficàcia d'aquesta, i de la disciplina sinó també, i sobre tot surt, afavorida pel mateix atac dels seus adversaris, cosa que s'explica dient que quan un grup social se sent atacat per l'exterior els seus membres obliden llurs diferències internes per a unir-se contra l'enemic comú. Aquest fenomen pren especial importància per a l'acció directa no-violenta, ja que aquesta lluny d'afavorir la cohesió de les forces armades, com ho fa indirectament la lluita armada revolucionària en les condicions actuals, la debilita en no atacar

els seus membres mantenint però una postura radical en defensa de les reivindicacions que demana i en contra de les institucions i estructures que les obstaculitzen. L'acció directa no-violenta permet a la base de les forces armades qüestionar-se el seu rol i comprendre la seva traïció de classe fent molt factible que acabin donant suport la lluita de la classe obrera en reconèixer-hi els seus interessos objectius. I si aquest procés és possible es a causa de l'existència d'un codi moral acceptat també per l'enemic, que priva, entre d'altres coses, de la repressió física contra aquell qui es troba indefens (la justificació psicològica del policia quan pega és: «ataco perquè ells m'han atacat abans». Però i si no l'ataquen? Tindrà valor per a pegar per molt temps? O es derruirà moralment? L'experiència de l'Índia i Txecoslovàquia ens proven que, encara que la primera a més llarg termini, els soldats no són capaços de continuar funcionant com a màquines de repressió física i no suporten per molt temps el seu rol).

Engels, en la seva introducció a «Les lluites de classes a França de 1848 a 1850» de Marx ens parla de la impossibilitat d'una insurrecció armada davant del constant augment de les forces de l'estat i també ens explica que l'eficàcia de la lluita de barricades estava en funció de la seva capacitat d'inclinar les tropes al costat de les classes populars. Diu així: «la rebel·lió al vell estil en els carrers amb barricades, que fins a 1848 havia estat la decisiva a tot arreu, estava considerablement antiquada.

No cal fer-se il·lusions: una victòria efectiva com en el combat entre dos exèrcits és una de les més grans rareses. Però és veritat que els insurrectes havien comptat molt rarament amb aquesta victòria. L'únic que perseguien era fer flaquejar a les tropes mitjançant factors morals que en la lluita entre els exèrcits no entren en joc, o entren en un grau molt reduït. Si s'assoleix aquest objectiu, la tropa no respon o els que manen perden el cap i la insurrecció venç. Si no s'aconsegueix, fins i tot quan les tropes siguin inferior en número, s'imposa l'avantatge del millor armament i de la instrucció, de la unitat de direcció i de la utilització de les forces d'acord a un pla i de la disciplina».⁸

Això que Engels escrigué l'any 1895 avui encara és més veritat; l'única diferència és que en els nostres temps les barricades ja no «estoven» els cossos repressius sinó a l'inrevés.

b) Si la violència revolucionària, tal com menciono més amunt, acostuma a ésser mal vista o almenys a ser incompressa per les masses i aïllada d'aquestes; en el cas de l'acció directa no-violenta és tot el contrari. Per un costat s'obstaculitza la manipulació dels mitjans informatius doncs davant persones que es neguen a tornar violència per violència és més que difícil justificar la violència estatal⁹ i per un altre costat afavoreix la simpatia de l'opinió pública portant a la lluita a sectors indecisos.

c) Per a acabar, l'acció directa no-violenta garanteix el control futur de la nova societat socialista per part de la classe treballadora. Amb l'acció directa no-violenta, les classes populars tenen un mètode capaç de treure's de sobre qualsevol jou i rebel·larse immediatament i amb èxit contra qualsevol sistema opressor, encara que aquest s'autodenomini socialista, perquè l'única «arma» que requereixen són ells mateixos. Contràriament a això, la violència revolucionària no té aquest privilegi i llur evidència la tenim en la supervivència d'un estat que es diu socialista però que en realitat no ho és, i que nasqué de la insurrecció armada de novembre de 1917, és clar que ens referim a la URSS.

FONDOMOC

En aquest article he pretés demostrar que l'acció directa no-violenta, lluny d'ésser pur pacifisme, sempre cec i beneit car no combat les arrels dels conflictes —la veritable violència— sinó tan sols llur pell externa, lluny d'ésser inacció o d'estar reservada a una èlite, és una via revolucionària de masses —com tota via veritablement revolucionària— apta per a transformar les societats capitalistes monopolistes en societats autènticament socialistes on no existeixi l'explotació de l'home per l'home ni cap tipus de dictadura **sobre** el proletariat sinó que sigui aquest qui assumeixi en el seu conjunt el poder polític i no un partit que es proclami avantguarda i representant únic de la classe. Potser hagi elogiat excessivament aquest mètode; no hi ha que oblidar que l'acció directa no-violenta si vé ha guanyat batalles també ha tingut fracassos, i encara que la meua intenció era ésser el més objectiu possible no sé si ho he aconseguit del tot. Sigui com sigui, sols espero haver aportat noves consideracions, en el meu cas en qüestió de mètode, al debat teòric que penso ha de fer-se com més aviat millor en el si de l'esquerra revolucionària.

(Agraeixo els consells que bons amics em donaren per a la reelaboració d'aquest treball i especialment dono les gràcies a en Joaquim, qui amb les seves observacions feu que llimés i afegís alguns punts que milloren —pensem— el present estudi.)

Gener de 1978
JORDI GARCIA JANÉ

LANZA del VASTO

O UNA VIDA DEDICADA A LA

NO-VIOLENCIA

La vigília de Reis una hemorràgia cerebral segava la vida de Giuseppe Lanza di Trabia-Bran-ciforte, "Lanza del Vasto", a una comunitat rural de l'Ordre de l'Arca que feia poc temps s'havia creat a Múrcia.

SHANTIDAS, EL SERVIDOR DE LA PAU

Lanza del Vasto va neixer el 1901 a Sicília, en el marc d'una família noble. Alguns anys després de doctorar-se en Filosofia, el 1936 va viatjar a la Índia atret per l'espiritualitat oriental. Allà va conèixer Gandhi, qui el va marcar fortament i li posà el nom de Shantidas o servidor de la pau. El 1948 va fundar la comunitat de l'Arca en una de les terres més àrides d'Occitània. Ell era un home profundament religiós i polifacètic: poeta, escriptor, músic, etc. Partint de la filosofia gandhiana i de l'Evangeli escrigué nombrosos llibres que donaren gran difusió a la no-violència a Occident.

Ara bé, aquesta no-violència no es va quedar en una simple teoria, sinó que va passar a la pràctica. Així el 1950 fa un primer dejuni de vint dies en contra de les tortures, el 1959, juntament amb nombrosos membres de l'Arca, ocupa la planta atòmica de Marcoule, fet que impulsà la lluita anti-nuclear i contra la

bomba atòmica. El mateix any promou la campanya contra els camps de concentració, i més tard col·labora estretament amb la lluita dels objectors francesos i poc abans del Concili Vaticà II fa 40 dies de dejuni a fi que l'Església prengui una postura davant la cursa d'armaments i el perill d'una nova guerra mundial que aquest cop seria nuclear.

A l'any 72, pocs mesos després que el govern francès decidís expropiar 14.000 hectàrees de l'altiplà de Larzac per convertir-les en un camp militar, fa un dejuni allà mateix, iniciant-se així la campanya d'oposició a aquestes instal·lacions, en les quals l'Arca sempre hi ha jugat un paper important, fent que el Larzac avui sembli més un camp d'entrenament a l'acció directa no-violenta que no pas un camp de pràctiques militars. Per últim cal destacar el paper que Lanza del Vasto va jugar dins del naixement de l'objecció a l'Estat espanyol, la campanya de suport a Pepe Beunza i la creació dels primers grups no-violents.

L'ARCA, UNA SOCIETAT NO-VIOLENTA

Paral·lelament a l'acció pública, Lanza era un desvetllador de consciències. Per ell, en primer lloc calia fer la revolució interior d'un mateix, o el que anome-

nava conversió. Segons ell, no es podia canviar el món exterior si no canvia abans el teu ésser, treient el petit opressor que tots portem dins. En aquesta línia, deia sovint: "Revolució sense conversió és com fer un forat dins d'un got d'aigua".

Partint d'aquest primer pas interior, a l'Arca es pretén portar la no-violència a tots els nivells de la vida. Es propugna l'autogestió com a única forma de superar el règim d'esclavitud salarial. Contra l'agricultura química, proposa la biològica. En front de la medicina convencional es practica la natural. Contra la justícia, l'autoritat i l'educació represives, s'utilitzen mètodes no-coartius. En lloc d'una alimentació que obliga al sacrifici d'animals es

segueix un règim vegetarià. De-
vant la bogeria deshumanitzada de les màquines, es potencia l'artesania i la producció autàrquica.

Ja resumint, es pot dir que Lanza del Vasto deixa darrera seu tot un testimoni de no-violència, fi i mitjà a la vegada, exposat en nombrosos llibres, concretat en les seves accions directes, i les comunitats de l'ARCA que ja porten 32 anys fent camí.

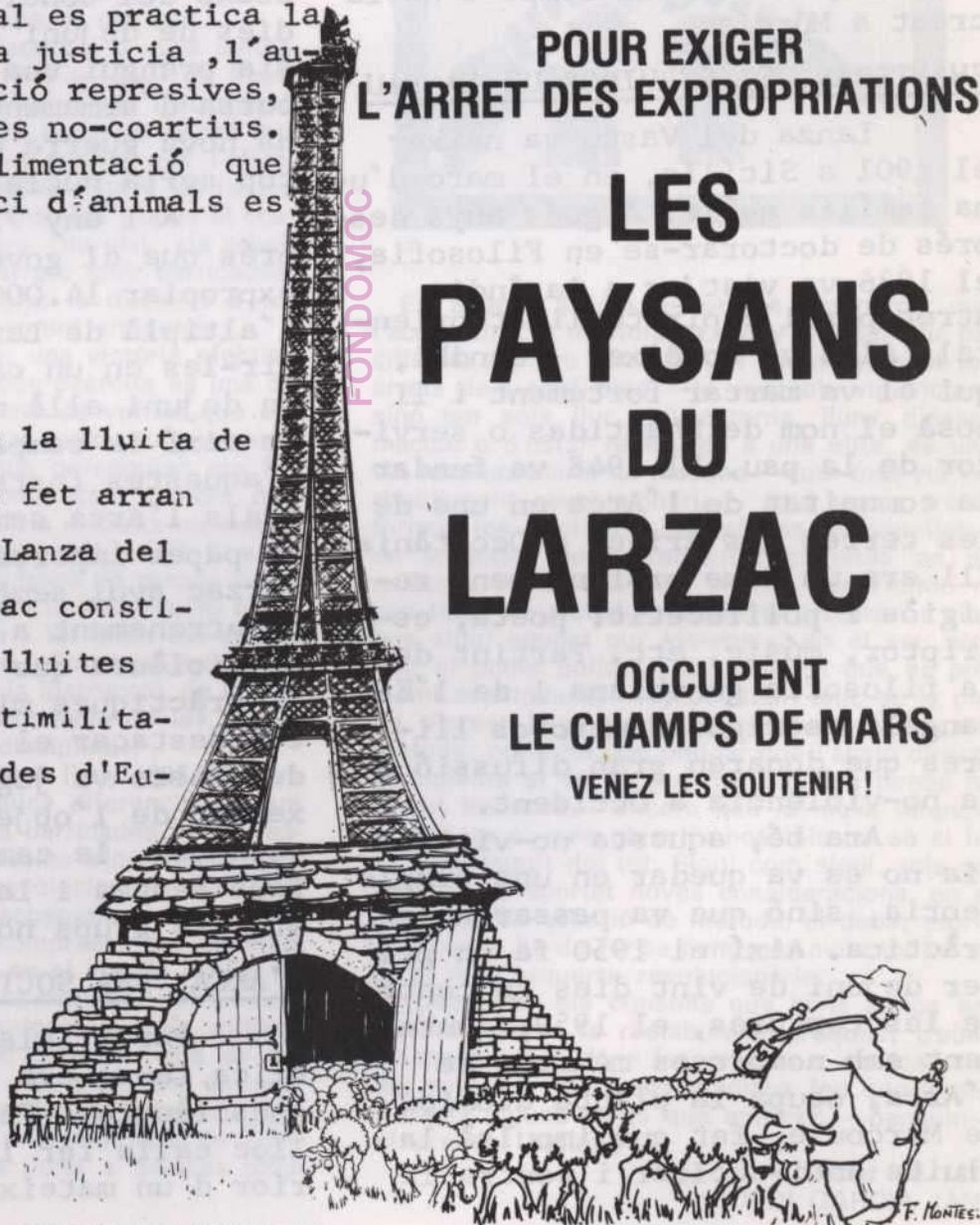
XAVIER RIUS

**POUR EXIGER
L'ARRET DES EXPROPRIATIONS**

LES PAYSANS DU LARZAC

**OCCUPENT
LE CHAMPS DE MARS
VENEZ LES SOUTENIR !**

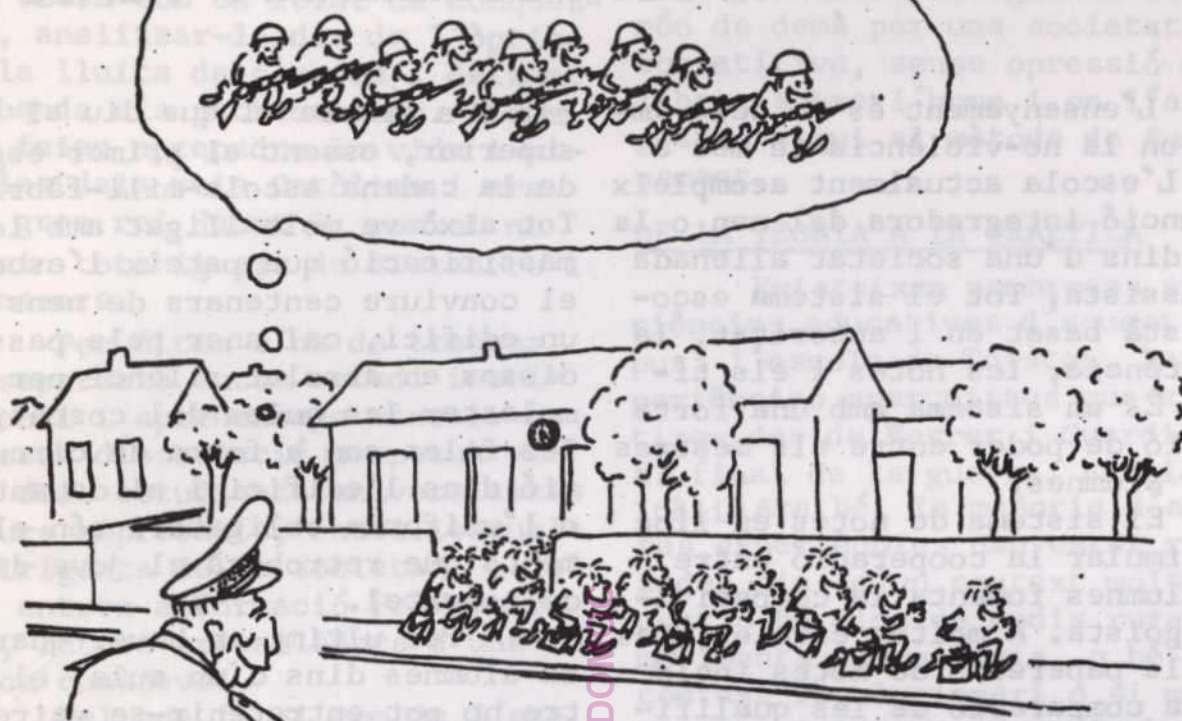
Podem afirmar que la lluita de Larzac començà de fet arran d'una estança de Lanza del Vasto. Avui, Larzac constitueix una de les lluites no-violentes i antimilitaristes més conegudes d'Europa.

PAYSANS DU LARZAC - COMITES LARZAC

educació i MILITARISME

melic

Qui no ha anat mai uniformat a l'escola, participat en el torment de les fileres per entrar a classe o rebut una educació física que més que altra cosa semblava un entrenament militar? La majoria de nosaltres hem passat per aquestes experiències i per d'altres més per l'estil. Mai no se'ns ha acudit imaginar-nos el col·legi com una caserna per a nens? Que potser no confirma aquesta impressió el testimoni de molts joves que, parlant de la mili, deixen anar gairebé instintivament: "Buff! Allò sembla una escola! Ens tracten com nens!". La família autoritària, l'escola, la primera feina i/o la universitat...i la mili...i després la feina estable (per què en trobi, és clar), el matrimoni, els fills....I LA RODA TORNA A COMENÇAR.

No serà possible relacionar totes aquestes institucions si en definitiva són peces d'una mateixa societat capitalista i patriarcal?. I tant que és possible!. Tant que estem obligats a cercar-ne els lligams, a furgar en els circuits del poder, en la cadena de l'opressió. L'alliberament global (de classe, nacional, de la dona, sexual,...) exigeix una anàlisi global. Aquest treball procura anar per aquest camí. Perquè sospitem que darrera moltes escoles s'amaga una caserna i darrera molts professors un militar. I sobre els nens no cal dir que representen perquè ja us ho figureu; penseu si no en allò que seran d'aquí uns anys!.

Per una Pedagogia No-Violenta

DE LA UTOPIA A LES POSSIBILITATS REALS

L'ensenyament és un dels àmbits on la no-violència té més a dir. L'escola actualment aconsegueix la funció integradora del nen o la nena dins d'una societat alienada i classista. Tot el sistema escolar està basat en l'autoritat, la competència, les notes i els títols. És un sistema amb una forta relació de poder entre els mestres i els alumnes.

El sistema de notes en lloc d'estimular la cooperació entre els alumnes fomenta la competitivitat egoista. A moltes escoles, les actuals paperetes de notes inclouen la comparació de les qualificacions de l'alumne dins la mitjana de la classe. És ridícul observar molts pares com renyen els seus fills per estar sota la mitjana. D'aquesta manera es condemna quasi la meitat de la classe a rebre la "bronca" habitual dels pares. Pel que fa a les notes, no són un mitjà indicatiu del nivell de coneixements sinó tot el contrari, són un fi en elles mateixes. "Cal aconseguir un 7 a l'exàmen proper per aprovar amb el 4,75". El mateix passa a l'Universitat, la qual tan sols és una fàbrica d'aturats amb un títol a la carpeta.

L'escola, apart d'ésser una institució classista -i l'actual a l'estat espanyol encara més-, tan sols cal llegir l'estatut de centres docents- aconsegueix la funció de sotmetre l'alumne a l'obediència

i a creure el que diu el seu superior, essent el primer esglaó de la cadena escola-mili-fàbrica. Tot això ve molt lligat amb la massificació que pateix l'escola: el conviure centenars de nens en un edifici, cal anar pels passadissos en absolut silenci per no molestar les aules del costat, les files com a forma de circulació dins l'edifici i el davantal o l'uniforme obligatori són elements que retrobarà el jove dins del cuartel.

Per últim, en haver quaranta alumnes dins d'un aula, el mestre no pot entretenir-se gaire amb aquell a qui li costa entendre la lliçó. D'aquesta manera se'l condemna a repetir curs i si ja és repetidor a ser expulsat de l'escola.

L'APRENENTATGE NO-VIOLENT

El primer que cal fer en parlar de la pedagogia no-violenta és aclarir aquestes tres qüestions: què ensenyem ?; com ensenyem ? i per a què ensenyem ?

En primer lloc cal un canvi total en les matèries; ha d'ésser un ensenyament integral que ompli totes les dimensions de la persona humana. Cal deixar molts llibres de text per acostar-se més a la realitat del nen o del jove, donant una nova visió de les matèries. En lloc d'estudiar la natura en un llibre, fem-ho sobre el terreny, donant més importància als

melic

elements de la comarca. L'art s'ha de donar no com un "rotllo" de pintors per memoritzar, sinó com una capacitat creativa que tots portem dins. En lloc de la Història vista com un relat de conquestes, analitzar-la des de l'òptica de la lluita de classes i deixant de banda els patriotismes. Abans ens feien aprenere la vida i miracles dels reis Catòlics i ara del gran rei Jaume I, com si no fossin tots iguals de dictadors i opressors.

Per últim s'ha de trencar la separació entre estudi intel·lectual i aprenentatge manual. Aquesta dissociació perpetua el rol dels estudiants universitaris futurs empresaris, intel·lectuals i dirigents de la societat, i dels que entren a Formació Professional, futurs treballadors d'una fàbrica qualsevol.

Pel que fa al com de l'ensenyament o l'aprenentatge, cal aclarir que la metodologia de la pedagogia no-violenta està molt aprop dels corrents antiautoritaris i llibertaris.

Mentre que per Tolstoi cal deixar els nens lliures de qualsevol coacció i autoritat, essent el mestre tan sols una guia, deixant que la bondat de la natura fes la resta, Bakunin diu que el mestre ha de començar amb una clara autoritat que poc a poc abandonarà. Experiències com les de Summerhill ens mostren que tant dictador pot ser un mestre o un pare com uns alumnes als quals, per no coartar-los la llibertat, es converteixen en capriciosos amos i senyors de tot.

La clau del problema és poder aconseguir el component d'autoritat mínim que els nens neces-

siten sense que es converteixi en un autoritarisme castrador.

El tercer aspecte, els tins d'aquest aprenentatge, estan bastant clars. Educar els nens i les nenes, futurs protagonistes del món de demà per una societat no competitiva, sense opressió de l'home sobre l'home i on l'auto-gestió sigui el mètode de funcionament.

DE LA TEORIA A LA PRACTICA

Existeixen nombroses experiències educatives d'aquest tipus: l'escola de Tolstoi, les experiències anarquistes que existiren des de Ferrer i Guardia fins al final de la guerra, Barbiana a Itàlia Ara bé, la majoria d'aquestes experiències han estat realitzades dins d'un context molt concret o bé dins de medis rurals o moviments comunitaris, o bé d'un context revolucionari o si més no, progressista, on l'escola ha rebut el suport dels pares i és aquí on surgeix el problema. Què pot fer un mestre, per més no-violent i anti-autoritari que sigui, si el pare li demana que posi notes i el castigui? Com es pot pretendre educar sense violència, si a casa cada dia reb una bronca i al carrer i a la televisió sols veu violència? Què pot fer, per més progressista que sigui, si el director o el ministeri l'obliga a posar notes i a seguir uns programes molt concrets?

Així doncs, els mestres que vulguin seguir aquesta línia dins d'una escola qualsevol de l'actual societat, hauran de lluitar contra corrent, assumir moltes contradiccions i anar fent allò que en diuen "una de cal i una de sorra".

XAVIER RIUS

A CANÀRIAS

Militaritzen els nens

Introducció

Hem rebut un interessant article del canari «Tasarte», pseudònim d'un mestre que analitza críticament unes activitats extraescolars organitzades per les Forces Armades i la Policia Nacional de cara a les escoles, instituts i fins i tot la Universitat. Per motius d'espai (per variar!) hem retallat una mica l'article. Tot i així deixem intactes les parts més interessants. Res més.

1. LES ACTIVITATS PROGRAMADES

1.1. Campanya de divulgació policial per a escolars (E.G.B., B.U.P., C.O.U. i F.P. 1er.)

La Direcció General de la Seguretat de l'Estat, que pertany al Ministeri de l'Interior, ha organitzat a la província de Santa Cruz de Tenerife, a través de la Jefatura Superior de Policia i el Cuerpo de la Policia Nacional, unes activitats extraescolars amb l'objectiu de... «fer veure als escolars que la policia està al servei de la societat i no contra ella» ... «i al mateix temps una promoció en busca de futurs inspectors de policia i policies nacionals...» (segons declaracions del Cap Superior de Policia de Canàries, en una roda de premsa recollida en el diari EL DIA, 11-12-79). També van manifestar els caps policials presents en la mateixa roda de premsa que un altre objectiu era aconseguir que els cossos policials canaris estiguin formats, en el major número possible, per canaris.

(...) Els alumnes visitaran la Jefatura Superior de Policia i la caserna de la Policia Nacional, allà presenciaran exhibicions de defensa personal, judo, lluita canària i simulacres de diferents activitats policials (no h'ha especificat si entre aquestes activitats hi ha la manera com s'assassina un manifestant amb un tret a l'aire).

1.2. Jornades de coneixement Joventut-Exèrcit

El Ministeri de Defensa, a través de la Capitania General de Canàries, ha organitzat també unes altres activitats amb alumnes d'escoles que tenen per finalitat... «que els joves adquireixin consciència que la Defensa Nacional pertoca a tothom» ...i que «l'amor a la Pàtria i altres virtuts militars s'han d'inculcar des de la infantesa» (declaracions d'un militar al

diari EL DIA). Els actes d'aquestes jornades eren bàsicament:

- Arribada a la caserna i rebuda.
- Fotografia commemorativa del grup de visitants.
- Distribució en grups i recorregut pel quarter, visitant les instal·lacions i activitats de la instrucció dels soldats.
- Exposició d'armament, vehicles, material i equip. Després d'una lleugera explicació, els nens podran manejar la mostra d'armament exposat.
- Presenciar una formació militar en un acte d'homenatge als caiguts per la Pàtria i posteriorment desfilada de la unitat.
- Refrigeri o esmorzar amb el mateix menjar que els soldats.
- Lliurament d'obsequis amb motius militars a tots els participants.

1.3. Seminari Cívico-Militar

La Capitania General de Canàries i la Universitat de La Laguna són les organitzadores, juntament amb el CESEDEN (Centro Superior de Estudios de la Defensa Nacional) i a través de l'Instituto Español de Estudios Estratégicos, d'un seminari anomenat Cívico-Militar, l'objectiu del qual és, segons va manifestar el Capità General de Canàries (EL DIA, 27-9-79) «...unir l'Exèrcit i els dirigents de la societat en la tasca comuna de defensar l'Arxipièlag en connexió amb la Península...».

La inauguració es va fer el 29 d'octubre de l'any passat, a càrrec dels ministres de Defensa i Educació. El seminari tindrà una durada d'un curs acadèmic i en ell es desenvoluparà el tema «L'economia per a la defensa en l'Arxipièlag». La seu del curs serà l'Escola de Nàutica de Santa Cruz de Tenerife i a la Casa de Colón a la Gran Canària.

melic

2. DES DEL PUNT DE VISTA EDUCATIU

(...) Podem observar com se'ns diu que la iniciativa ha sorgit dels centres escolars, m'agradaria saber quants i quins col·legis han estat els promotors d'aquesta idea i també, quin professorat considera més educativa la visita a les dependències de l'Exèrcit o de la Policia Nacional, que la del Museu Arqueològic, el jardí botànic o qualsevol altre lloc d'interès geogràfic o geològic?, activitats per a les quals els centres no disposen de pressupost.

Hi ha a més altres dades que confirmen que la iniciativa no ha partit dels col·legis. Un és que la segona quinzena de maig del 79, oficials de l'Exèrcit de Terra que realitzaven maniobres a la comarca d'Abo-na, es desplaçaren a l'ajuntament de Granadilla per a gestionar la visita d'alumnes de 2.ª etapa d'E.G.B. a la zona de maniobres. Les escoles del municipi van rebre de l'ajuntament una trucada que comunicava l'esmentada activitat i cap d'elles havia manifestat la necessitat de fer-la.

Quin dubte hi ha que la violència marca la personalitat infantil!. Avui juguen a matar, demà potser matin ...jugant.

L'altra dada la trobem en les declaracions que el Capità General de Canàries va fer al «Diario de Avisos» (24-5-79), on entre d'altres coses deia «...s'ha d'inculcar a tots els estaments de la nació, començant per l'ensenyament, en els seus diferents nivells, què és la defensa nacional...».

2.1.

(...) L'armament fou la gran atracció dels alumnes de 2.ª etapa del col·legi N. M. «Salud Alto» durant la seva primera visita a la caserna de la Policia Nacional, a Santa Cruz de Tenerife. El «Diario de Avisos» (14-12-79) deia comentant la visita «...els va cridar molt l'atenció les metralleres així com els pots de fum, les cuirasses antidisturbis i totes aquelles armes que els eren més familiars perquè les havien vistes a les pel·lícules...».

(...) Per contra, aquest tipus d'activitats que potencien una autèntica familiarització del nen amb la guerra i la violència en totes les seves manifestacions, són antieducatives.

2.2.

És molt significatiu que aquest curs (79/80) que hem sofert una reducció del pressupost dedicat a l'educació (168 mestres menys que el curs passat, reducció d'unitats de preescolar i d'educació permanent d'adults). Mentre necessitem més escoles i les existents no tenen material didàctic, els manquen instal·lacions esportives adequades i fins i tot a algunes els falta mobiliari escolar. Mentre el pressupost escolar no ens permet de realitzar activitats extraescolars tan necessàries a fi que el nen comenci a conèixer el seu entorn, el Ministeri de Defensa disposa de diners per als transports, assegurances

a tot risc, menjar i altres despeses per a dur a terme activitats extraescolars amb una finalitat no solament aliena a l'educativa sinó negativa per a la formació dels alumnes.

Com que el repartiment del pressupost per als diferents ministeris el fan les mateixes mans, l'U.C.D., podem treure la conclusió que al govern de Madrid li interessa més el desenvolupament de la política de defensa que l'educació dels nens canaris.

CONCLUSIÓ

Partint de les circumstàncies observades, podem globalitzar-les a mode de resum dient que amb la transició política sorgeix la necessitat, com en les altres institucions, de dotar les Forces Armades i més especialment les F.O.P. del vestuari democràtic corresponent. Així, les Forces Armades adquireixen la missió de defensar la «democràcia» (la seva democràcia per als amics). I, complint aquest mandat, tenim els alts comandaments de la Institució Militar repetint en totes llurs manifestacions públiques i com a eix central de llurs discursos, frases com: «La defensa constitueix un problema de tots» (el director del CESEDEN, «EL DIA», 1-9-79), «Busquem una major compenetració entre la població civil i el seu braç armat» (Capità General de Canàries, «Diario de Avisos», 24-5-79), «Volem fer veure als escolars que la Policia Nacional està al servei de la societat i no contra ella» (Cap Superior de Policia de Canàries, «EL DIA», 11-12-79), «És necessari un compromís popular en la defensa nacional» (Ministre de Defensa en la inauguració del seminari Cívico-Militar, «EL DIA», 1-11-79), etc., etc...

És clar que el desig d'ells és comprometre'ns a tots en la defensa de la SEVA democràcia.

Com a desenvolupament d'aquesta política de defensa, veiem que encaixen perfectament i entenem, a més, la finalitat de les següents activitats:

- Campanya de divulgació policial per a escolars. Amb el projecte d'arribar en el futur a les Associacions de Veïns i els partits polítics.
- Jornades de coneixement Joventut-Exèrcit.
- Seminari Cívico-Militar.
- Concurs literari convocat per la Policia Nacional, per alumnes d'E.G.B., sota el lema «La Policia Nacional al servei de la Societat».
- Premi «Ejército 1979», per a professors d'E.G.B., amb l'objectiu de promoure la formació patriòtica dels alumnes, el coneixement i exaltació dels exèrcits i les virtuts militars a l'E.G.B.
- Premi de periodisme «Capitán General de Canarias», per a joves d'ambdós sexes que cursen estudis en centres d'ensenyament d'E.G.B., B.U.P., C.O.U., Universitat i Formació Professional, de Canàries. L'objectiu: divulgar les activitats de l'exèrcit espanyol, records de gestes glorioses, compromís de tots els espanyols davant la defensa nacional, etc.
- Premi «Ejército» de poesia, amb l'objectiu de difondre i promoure les virtuts de l'exèrcit espanyol. El tema ha de ser l'exaltació èpica de les virtuts de l'exèrcit espanyol.

Crec que és bastant significatiu que gairebé sense adonar-nos i amb això de la democràcia per davant, tenim a Canàries unes Forces Armades més preocupades per la cultura que el propi ministeri encarregat d'aquesta activitat.

Què signifiquen aquestes activitats a l'Arxipièlag Canari?

Indubtablement, i com ha quedat clar en aquest treball, no es tracta d'eleva el nivell cultural del nostre poble. Aquestes activitats formen part del procés de mentalització que ha elaborat el govern de Madrid a fi que els canaris no protestem contra la militarització que, en aquests moments, està realitzant a l'Arxipièlag (base d'Arinaga, la Legió, camp de tir de Pájara, casernes a Gomera i dues pressons amb un pressupost d'uns mil milions de pessetes).

Per a què la militarització? Per encobrir dos objectius fonamentals. Primer: amb la militarització de les illes Canàries, la base d'Arinaga principalment, l'imperialisme europeu capitanejat pels ianquis protegeix els seus interessos a l'Atlàntic Sud i Africa, evitant que es repeteixin experiències com les d'Angola i Mozambic. No en va es parla de la constitució de l'O.T.A.S. (Organització del Tractat de l'Atlàntic Sud) Un pas en aquesta direcció bé podria ser la recuperació de Guinea.

I segon: amb la militarització de l'Arxipièlag el govern de Madrid vol impedir el despertar del poble canari, ofegar les seves aspiracions de llibertat i socialisme. Per això ha començat la campanya de manipulació i de domesticació del nostre poble des de la més tendra edat, l'escolar. Mentre tots sabem que la missió de la policia nacional és reprimir les justes aspiracions del poble treballador explotat, ells ens volen demostrar que la policia està al servei de la societat canària i no contra ella. A més, també volen que els cossos repressius estiguin integrats per canaris, per enfrontar-nos als nostres propis germans.

Però al poble ja no se l'enganya tan fàcilment; està despertant, lentament, però ho està fent. S'observa que mentre no hi ha diners per a l'agricultura, la pesca, la sanitat, l'ensenyament, sí que n'hi ha, sense regateigs, per a modernitzar el material antidisturbis de les F.O.P., i per a portar a terme les obres necessàries per a la militarització de les illes o per construir-hi més presons.

Per tant, és justa i esperançadora a la vegada, la protesta que els canaris han iniciat ja amb el NO! a la Legió, NO! a l'O.T.A.N., NO! a la base d'Arinaga, NO! al camp de tir de Pájara, etc.

El crit de rebuig a la política del govern de Madrid que signifiquen aquests «nos» és el que volen ofegar, i amb ells les aspiracions de llibertat i socialisme del poble Canari.

**NO A LA MILITARITZACIÓ DE L'ARXIPIELAG CANARI!
NO A LA MANIPULACIÓ DELS ESCOLARS AMB
FINALITATS CONTRÀRIES ALS INTERESSOS DEL
NOSTRE POBLE!**

Tasarte
Canàries, febrer del 1980

melic

Les opinions 'PEDAGÒGIQUES' de "RECONQUISTA"

Sempre he mantingut que una bona revista és aquella que presenta un contingut ampli i variat, de tal forma que un, en llegir-la, pugui trobar-li les més diverses sensacions. "Reconquista", "revista de pensamiento militar" és una d'elles. Aquesta publicació tant podria figurar encapçalant el núm. 1 del ranking de revistes humorístiques, si la gent no "passés d'ella" creient trobar temes militars, els quals ben poc interessin a la societat d'avui, com be don segur que triomfaria si féssim un concurs consistent en veure quina és la publicació que més fa plorar a la gent del carrer. I que consti que quan parlo de gent del carrer no l'estic idealitzant. Conec prou bé que el pensament majoritari tenia més cap a postures conservadores que no pas progressistes. Però és que tot i així, els seus redactors -al nostre parer- es passen tant, tant, que no hi ha més remei que prendre-se-la a conya, com aquell qui compra el "Jueves" o abans "El Papis", aquella revista que una bomba dels feixistes per cert la féu callar. O bé ens hem de posar en to seriós i llavors ens acollonim automàticament pensant la ideologia dels qui en teoria vetllen per la Constitució i la nostra seguretat.

Exemples per corroborar aquesta meua opinió n'hi ha a dojo. Però com que en aquest número de la PU-

CA tractem el tema d'educació i militarisme esmentarem trossos selectes d'un article "deidcat" a "El Libro Rojo del Cole", titolat: "Goma-2 contra la Defensa Nacional". Jutgeu si no:

"Por ello, enemigos de la Nación y objetivos específicos directos de sus órganos de Defensa son tanto las fuerzas invasoras extranjeras como los grupos que pretendan inutilizar sus Unidades, como quienes trabajan o maquinan para sabotear el progreso comunitario o para anular la capacidad física y moral de resistencia ciudadana.

Entendida así la Defensa Nacional, cabe preguntarse si también ella queda afectada por ese "Libro rojo del cole" que tanta polvareda ha levantado"....

"La doctrina roja que se desprende del texto ahora debatido propicia, pues, una materia prima social insolidaria y encrespada. Es así que la Defensa demanda contingentes humanos propensos a la cohesión y a la aceptación de la obediencia jerárquica, luego el libro resulta ya negativo para los fines militares".

"De modo que si prosperan las ideas de "El libro rojo" tendremos mañana una sociedad compuesta de individuos reacios a la autoridad, entrenados para oponerse a cuanto no les gusta, no les

melix

agrada o no les atrae"...

"Pues bien, "El libro rojo del cole" arremete con especial furor contra las bases morales de España, que, gusten o no, están cimentadas en los principios cristianos de los Mandamientos y en la sólida concepción humanística de Occidente".....

"Uno, que trata de imaginar desde el promontorio de la Defensa, el efecto que producirían la aplicación de tamañas reglas de conducta, piensa que esos conceptos no son nuevos en la Historia. Se aceptaron en múltiples ocasiones de las que Sodoma, Gomorra, o la época final romana, son ilustrativos ejemplos."

Les conclusions que extreuen són aquestes:

"Que el libro está impregnado de espíritu antisocial al exaltar el hedonismo individual, lo cual va contra la idea de comunidad o pueblo soberano y compacto que supone la razón de ser de la Defensa.

Que la obra ataca a la Constitución española actual al pretender demoler estructuras, jerarquías y modos de vida consagrados constitucionalmente...

Que el texto contiene elementos altamente corrosivos del principio de autoridad, del sentido de la disciplina y del espíritu de progreso cultural...

Que en sus páginas se trata de

aniquilar todo vestigio moral, por lo que amenaza directamente a la capacidad de resistencia y al ánimo combativo indispensable para sostener con ánimo la Defensa."

Finalment busca els autors del "delicte":

"Podiera ser que los difusores sean simples inconscientes...

Podiera ser también que... sean miembros de esas minorías ácratas y anarquistas que desean derribar el orden habitual convencidos, en sus fobias fanáticas que...

Pero pudiera ser también que los padrinos de "El libro rojo del cole" lo utilicen con una segunda intención. Con el propósito de anular, primero, la capacidad de resistencia y defensa nacional, para asaltar luego el Poder interno y establecer, por fin, un nuevo régimen, autoritario y total, que, por supuesto, eliminaría después de raíz hasta los últimos vestigios de la doctrina contenida en este texto y que por razones tácticas propalaron".

Recordem que us deia al començament? Què fem? Riem per cotes les bestieses o plorem de pensar que ens trobem precisament sota les urpes d'aquests senyors? Si guí com sigui, que després vingui la lluita. Els objectius no poden estar més clars.

Jordi Garcia i Jané

(membre del COP)

("Reconquista" núm. 359 Març-80)

C.S.C.E.: història d'un fracàs ?

De sobte les actituds canvien. El que fins llavors eren rígides i fermes per part nord-americana es transforma en obertura cap a les negociacions. Aquestes encara que difícils i complexes portaran a "èxits" tan memorables com les SALT, l'apertura MBFR o la mateixa CSCE a Helsinki.

Quina és la causa d'aquest canvi en l'actitud occidental ?

Oficialment s'explica com a conseqüència de la sensibilització esdevinguda arran de la crisi dels míssils l'any 1962, que féu que els dirigents d'ambdós blocs s'adonessin del perill de la cursa d'armaments tant pels seus països com per a la Humanitat.

Aquesta explicació tan conuïda, penso que senzillament no és certa.

En un article publicat fa temps el nostre amic Jordi García i Jané exposava una teoria que personalment em sembla molt més encertada.

Les relacions EUA-URSS d'ençà de la II Guerra Mundial acostumen a dividir-se en tres períodes: la Guerra Freda (1945-1956), la coexistència pacífica (1956-1962) i la distensió (1962-...).

Fruit d'aquest període són les negociacions SALT (Tractat de Limitació d'armes estratègiques), així com les altres converses o tractats entre les dues potències destinats a controlar la cursa d'armaments.

Normalment aquest canvi en les relacions entre les dues potències acostuma a explicar-se per la sensibilització ocorreguda a rel de la crisi dels míssils

Segons aquesta la distensió és l'expressió ideològica de dos fets: la penetració econòmica del capitalisme en els països de l'Est, que ha donat com a resultat una progressiva dependència d'aquests vers aquells i les creixents rivalitats interimperialistes que havien fet passar a un segon pla les contradiccions EUA-URSS.

Quant a la progressiva dependència econòmica dels països socialistes, en l'article abans esmentat, l'autor aporta una sèrie de dades que resulten bastant esclaridores: "El deute exterior soviètic ha passat de 379 milions de dòlars el 1965 a 4.800 milions deu anys més tard. D'altra banda, les reserves d'or de la Unió Soviètica només poden eixugar la meitat del deute, la qual cosa l'ha obligada a demanar crèdits a Bancs internacionals (900 milions de dòlars, entre el gener del 75 i el juliol del 76). Quant als altres països de l'Est, la dependència oscil·la entre el 20 per 100 de Polònia i el 40 per 100 d'Hongria. D'altra banda, els països capitalistes, en una situació de superproducció, necessiten reduir costos i ampliar mercats; les dades ho confirmen un cop més: en els períodes 1960-1975, el comerç exterior soviètic amb els Estats capitalistes va créixer en un 80 per 100 i moltes indústries estrangeres dels sectors automobilístic, del calçat i tèxtil han instal·lat les seves fàbriques en el "món socialista" pels seus avantatges: mà d'obra barata, absència de conflictes laborals, poca necessitat d'inversions..."²

Hi ha, a més, un segon aspecte: la creixent rivalitat intercapitalista. Citant novament l'article de Jordi García Jané: "El desenvolupament mundial del capitalisme sempre ha tingut necessitat d'una nació hegemònica que impulsés les forces productives i estengués les relacions de dominació i d'explotació capitalista fins als llocs més recòndits del nostre planeta. L'Estat espanyol, Holanda, França, Gran Bretanya, els Estats Units, han anat passant-se els uns als altres la torxa de l'hegemonia en sagnants relleus (...) Més concretament, podem afirmar que la indiscutible hegemonia ianqui ha començat a enderrocar-se des de finals de la dècada dels 60 i que té per adversaris a Europa occidental la RFA principalment i el Japó. Davant d'aquest procés, i gràcies a la seva habilitat política en augmentar les tensions entre la Xina i l'URSS, l'"artilleria" nord-americana canvia dissimuladament d'objectiu. Ara, del que es tracta és de contenir l'auge econòmic d'Europa i del Japó; així, per exemple, els Estats Units provoquen l'encariment dels impostos que intervenen en els processos productius d'aquells països, per exemple, el petroli, o bé s'aprofiten de dominar el sistema monetari internacional i els endossen dòlars malalts".³

Aquesta tendència però a causa del mateix desenvolupament de les rivalitats interimperialistes sembla haver canviat radicalment.

El dia 22 de Novembre del 1972 comencen les consultes preliminars per preparar l'ordre del dia de la C.S.C.E.

Es reuneixen representants

de tots els estats europeus (excepte Albània, que rebutja la convocatòria), E.U.A. i el Canadà. Aquestes consultes duraran set mesos, al final dels quals, pel juny del 73, s'arriba a un temari general i unes normes de procediment. Un dels problemes que es plantejaren fou si la participació dels estats seria individual o col·lectiva. Finalment s'imposà la proposta romanesa que els estats participessin independentment dels blocs militars sobre la base d'una igualtat total.

Com a forma de prendre les decisions s'adoptà el consens. Es decidí el principi de rotació en la presidència dels grups de treball, oberts a tots els participants. Les sessions es farien a porta tancada i no es passarien comunicats oficials a no ser que el president així ho disposés.

Un altre dels problemes amb el qual es varen enfrontar aquestes consultes fou el de la forma i el contingut de la C.S.C.E.

Mentre l'U.R.S.S. volia una preparació curta i una conferència curta, els països occidentals volien una preparació curta i una conferència llarga, dividida en tres fases: reunió ministres d'affers exteriors, reunió de comissions de treball, i reunió de ministres d'affers exteriors per a aprovar els documents de la 2ª fase. Finalment s'imposà aquesta última opció, però novament sorgiren problemes pel que fa al contingut. Mentre els països de l'Est volen elaborar declaracions de tipus general, els països occidentals volen declaracions concretes.

Aquest "impasse" és superat per la delegació suïssa que

reagrupa en quatre cistelles (corbeilles-baskets) les propostes occidentals i orientals:

- 1) Questions de seguretat a Europa
- 2) Cooperació en els camps de l'economia, ciència i tecnologia.
- 3) Cooperació en els sectors humanitaris i altres sectors.
- 4) Questions relatives a la institucionalització de la Conferència.

Així la C.S.C.E. es celebrà definitivament el 1973 al llarg de tres fases i amb una durada total de més de dos anys. La primera i la tercera fases es celebren a Helsinki; són les fases més "polítiques" de declaracions d'intencions per part dels ministres d'affers exteriors dels estats. La segona fase, autèntica fase d'elaboració de l'Acta Final, es celebrà a Ginebra. Quatre comissions (una per cada cistella), onze subcomissions i altres grups especials de treball.

Evidentment la cistella més conflictiva fou la referent a la seguretat, que es veié seriosament determinada pel context internacional del moment. Una proposta de Malta que els països mediterranis no europeus també participessin en la C.S.C.E., provo-

cà fortes tensions degut a la inestabilitat de la zona (en aquells moments tenia lloc la 4ª guerra arab-israeliana). Finalment s'acordà que les comissions de seguretat i economia reberien els informes d'aquests països.

Una altra aturada en el treball de les comissions es produí l'any 1974, a conseqüència dels canvis de govern a França, Gran Bretanya, la R.F.A., Grècia i Portugal, i de l'afer Watergate als E.U.A.

De l'abril al juny del 75 s'ultimà la 2ª fase i restà ja preparada tota la documentació que constituïria l'Acta Final. I així es celebrà per fi la 3ª fase (del 30 de juliol a l'1 d'agost) on els caps d'estat signen l'Acta de Helsinki. Així mateix s'acordava la continuació de la Conferència a Belgrad, el 1.977.

La trobada, dos anys més tard a Belgrad, vingué condicionada, evidentement, per la situació politico-econòmica internacional. Les condicions que feren possible la distensió havien desaparegut. La crisi econòmica a Occident feia tornar la mirada als grans capitalistes cap a una de les formes d'acumulació de plusvàlua més aventatjoses i inacabables en moments com aquests: la cursa d'armaments.

Els països de l'Est, per la seva banda, vivien moments difícils políticament: la dissidència havia aconseguit tenir un gran ressó. Era l'època de la Carta dels 77 a Txecoslovàquia i del procés a l'Unió Soviètica contra el dissident Shcharansky.

Així les coses, els dos bàndols s'amagaren darrera les seves trinxeres ideològiques (els drets humans els occidentals, i el desarmament els països de l'Est) i es

dedicaren a llançar-se acusacions mútues. No és d'estranyar, doncs, que el document final de la Conferència de Belgrad assenyalés que els temes de seguretat serien tractats en el proper encontre (Madrid, 1980).

Des de Belgrad, però, les condicions que podrien permetre una tornada a la distensió no tan sols no s'han donat, sinó que s'han allunyat més encara. La crisi econòmica s'ha agreujat i, a més, els països occidentals semblen posar en qüestió l'hegemonia nord-americana, la qual per altres costats ha rebut forts cops, com a l'Iràq o a Nicaragua. Això ha desembocat amb l'elecció de Ronald Reagan com a president dels E.U.A., elecció que suposa un retorn als plantejaments de la guerra freda.

D'altra banda, l'U.R.S.S. també veu la seva hegemonia cada cop més deteriorada: Romania o Polònia en són clars exemples. En aquesta situació, als dos grans sembla interessar-los fortament una situació de tensió que els serveixi per unificar i consolidar els seus respectius blocs, sota l'amenaça d'una possible agressió de l'altre. Això, en termes concrets, vol dir: més cursa d'armaments i més repressió interna a tot arreu.

De bon segur que a la Conferència de Madrid no en surtirà res de positiu. És per altra banda ben lògic, i és lògic perquè l'aconseguir un clima d'autèntica seguretat és una fita que tan sols poden aconseguir els pobles amb la seva lluita. Amb la seva lluita (A Orient i a Occident) per una autèntica llibertat, per un desarmament total, per una societat nova, realment socialista.

QUIM PAÑART.

Cas Scala: **SOLIDARITAT AMB LES VÍCTIMES D'UN MUNTATGE POLICIAL**

Un cop més la "democràcia" ha quedat desemascarada. Però, a quin preu!. Al preu que uns companys es pudreixin a la presó per un delictes que no van fer. On s'a'magà l'oposició democràtica a l'hora dels cops, les detencions i les corredisses? On era també bona part de l'extrema esquerra, dels independentistes,...? Tinguem ben present que un poble que no lluita pels seus presos és un poble MORT.

Dir que el judici SCALA ha estat una farsa no és descobrir res de nou. Els qui hem seguit el judici de prop hem vist com, sessió rera sessió, es desfeien un a un tots els arguments en els quals es basava l'acusació:

- les proves de convicció presentades per la policia (una pistola de joguina, una bandera de la CNT, una llauna d'oli buida, alguns envasos de colònia i una bossa d'esports) provocàren les riallades del públic.

- els testimonis presencials no reconegueren als acusats i la descripció que feren dels presumptes autors no tenia res a veure amb aquells.

- tots els acusats declararen haver firmat la declaració policial després d'ésser torturats.

- el metge forense declarà en el judici que quan efectuà el reconeixement dels acusats, presentaven blaus per tot el cos, produïts per cops repetits amb algun objecte contundent.

No obstant això, el darrer dia del judici tots quedarem per-

plexes quan en les conclusions definitives del fiscal no es mencionà res de tot això. Solament es tingueren en compte les declaracions signades pels acusats en les dependències policials; i a partir d'elles se'ls condemnà.

Un altre aspecte revelador és que, així com la policia fou completament incapaç de detenir al declarat en rebel·lia Joaquín Gambín perquè comparegues en el judici, el setmanari pro-governamental CAMBIO-16 publicava la setmana següent al judici un article sensacionalista sobre el cas, acompanyat d'una entrevista (amb fotos a color) al citat Gambín quan es disposava a abandonar el país.

Per la seva banda, la defensa, en les seves conclusions definitives, va fer constar que les lleis del nostre país feien impossible descobrir als veritables culpables i per tant mai es sabrà qui va cremar l'SCALA. La resposta potser es trobi en algun despatx fosc del ministeri de l'Interior. Perquè parlar dels

serveis secrets de l'Estat pot semblar per a molts cosa obscura i estranya que tan sols existeix -amb una certa dosi de fantasia- en la ment d'alguns. Però poc abans del judici, un succés aportà un xic de llum sobre aquests "misteriosos" organismes. Ens referim evidentment a l'atemptat contra el bar Hendayais, a Euskadi nord, a on foren assassinades dues persones i altres ferides. El propi ministre de l'Interior, Juan José Rosón, hagué de reconeixer al Parlament que els individus que creuaren il·legalment la frontera, poc després de l'atemptat, "treballaven" a sou per a l'Estat espanyol. Si tenim en compte que aquell atemptat fou reivindicat per l'ultradretà Batallón Vasco-español, la

cosa es complica molt més. Però no és la nostra intenció desvetllar els misteris que envolten els serveis secrets de l'estat, sinó deixar constància de llur existència i de la línia ideològica de llurs actuacions. Es en aquest marc on s'inscriu la campanya de solidaritat amb els acusats. No és per casualitat que la consigna més extesa i alhora més reprimida ha estat la de "Cas SCALA, montatge policial".

La solidaritat amb els acusats s'ha expressat amb les més variades formes:

- després d'intentar per dues vegades la realització d'un festival de suport als presos amb la participació de destacats intèrprets de la cançó, i davant de la reiterada prohibició per part de

l'autoritat governativa, es decidí efectuar una sentada davant del Govern Civil de Barcelona, en la qual hi participaren unes mil persones.

- una setmana després, un grup de gent es tancà al Col·legi d'Advocats, per a denunciar les irregularitats que hi havia al sumari; van ser desallotjats per la policia al cap d'unes hores.

-- el dia 29 de Novembre es celebrà un acte a les Cotxeres de Sants en el qual es donà informació sobre la situació jurídica dels acusats i es denunciaren les irregularitats en les detencions per part de la policia i en el comportament dels jutges.

- el dia 1 de desembre, amb un desplegament policial desconegut fins i tot en els millors temps del franquisme, s'inicià el judici. Als voltants del Palau de Justícia es van concentrar vora 2000 persones, essent brutalment dissoltes per la policia. Des d'aquest moment, vista la impossibilitat d'apropar-se al Palau de Justícia, es produïren manifestacions a diferents punts de la ciutat i durant els dies del judici, encara que els carrers de Barcelona eren practicament ocupats per les forces repressives. Com a conseqüència de les manifestacions, es produïren 15 detencions, la majoria de treballadors, els quals, després d'ingressar a la presó, foren posats en llibertat el dissabte 6 de desembre.

- Aquell mateix dia, un grup de disset dones llibertàries decidí encadenar-se al Portal de l'Àngel en solidaritat amb els acusats. Foren detingudes per la policia, juntament amb un fotògraf, però a l'endemà eren deixades en llibertat sense cap càrrec.

- En coneixer's la sentència, aparegueren a la Rambla alguns nins penjats dels arbres que representaven a Martín Villa, Gambín, el jutge, el fiscal i als acusats, amb inscripcions referents a llur relació amb el judici. Des de llavors, els actes de solidaritat (manifestacions, actes informatius, etc) s'han desenvolupat continuament.

LIBERTAD CASO SCALA

COMITES APOYO

Avui, dos mesos després del judici, la solidaritat amb els companys injustament engarjolats no ha acabat. Els advocats defensors han posat recurs al Tribunal Suprem denunciant les irregularitats que es produïren al judici. No obstant això, poca confiança es pot tenir en unes lleis fetes per l'estat per a defensar's. La realitat és que solament amb una àmplia oposició popular a la sentència i amb la lluita dels més diversos sectors de ciutadans-treballadors, podem modificar la situació en que es troben els empresonats.

Per nosaltres, que no quedí.

COMITE DE SUPORT AL CAS SCALA DE
SANTS

LA BÒFIA AL SALO DE L'INFANCIA

Anavem tranquilament cap al Saló de l'Infancia i la Joventut, on els companys de la campanya contra Les joguines Bèl·liques, hi tenien un stand. Quan varem arribar a l'alçada de les fonts de Montjuic, varem sentir aquell so tan característic i tan sentit a les "curses populars" "iiiiiaaaaaa nyi-nyanyi-nya". Redeu! quin desplegament Resulta que la policia també tenia un stand on els nanos podien jugar amb el material dels bofies. Per tot arreu es podia llegir: "La policia es tu amiga, colabora con ella".

Enlloc, però, varem veure diagrames amb la descripció de les formes més usuals de tortura, ni còpies de l'informe d'AMNESTY INTERNACIONAL, ni res de tot això. "La policia es tu amiga, corre!!!"

L'INSUBMIS TOTAL FRANCES FRANÇOISE RODRIGUEZ, EN LLIBERTAT

Françoise Rodriguez, insubmis total, que fou empresonat el passat Novembre, va ésser alliberat el 22 de Decembre després de 53 dies de vaga de fam.

PEREZ ESQUIVEL A BARCELONA

El recent premi Nobel de la Pau, Adolfo Pérez Esquivel, ha passat les festes de Nadal a la nostra ciutat. Hi arribà el 21 de Desembre però es mantingué d'incognit fins al dia 30, quan realitzà una roda de premsa al Casal i un acte públic a la parròquia de Sant Andreu.

El dia 2 de gener tornà al Casal de la Pau per a fer una xerrada sobre la situació política de l'Amèrica Llatina i el paper que juga la lluita no-violenta o "firmeza permanente".

Notícies Breus

UN ALTRE "PHANTOM" ESTIMBAT

El passat dia 14 de gener, un avió Phantom F-4 nordamericà s'estimbava al terme municipal d'Argoncillo (Guadalajara) quan des de la seva base de Torrejón es dirigia cap al polígon de tir de Las Bardenas.

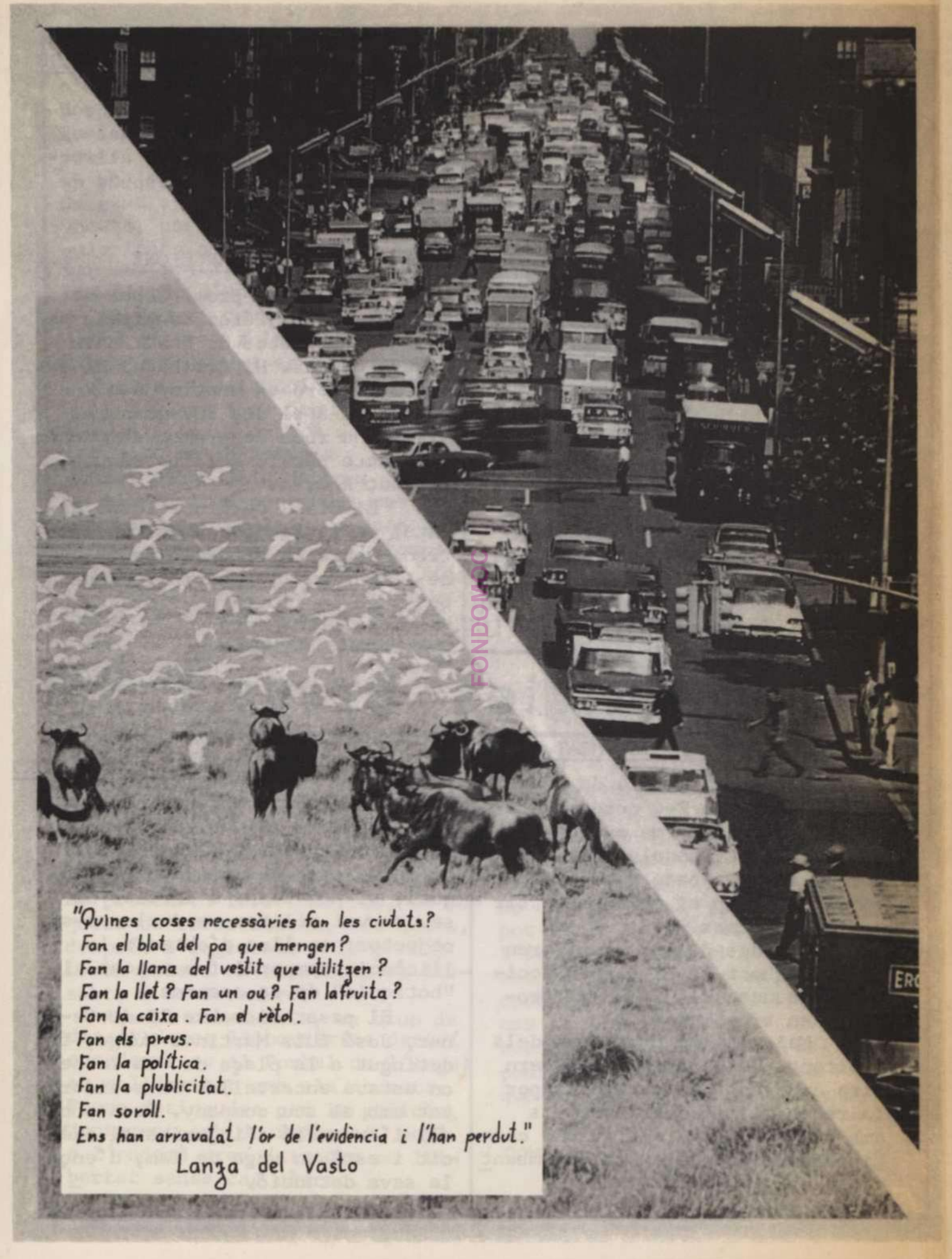
Els dos pilots resultaren morts. Aquest és el tercer accident d'aquest tipus que es produeix en tres mesos.

Malgrat les protestes dels habitants de la zona, el govern tira endavant els contactes per la renegociació dels tractats amb els EUA. Així els avions continuaran bombardejant i estimbant-se.

SEGUEIXEN LES DETENCIONS D'OBJECTORS

En aquests moments són dos els objectors que es troben empresonats a la ciutat d'Almeria. El primer d'ells és Julián Jerez, el qual, al poc temps d'iniciar el seu servei militar va declarar-se objector; en lloc d'obtenir la llicència temporal fou tancat al "botiquin" de la caserna.

El passat dissabte 10 de Gener, José Luis Martínez Murga, fou detingut a la plaça de "La Leche" on estava encartellat en solidaritat amb el seu company. Pesa sobre ell l'acusació d'injúries al exèrcit i està en vaga de fam, d'ençà la seva detenció.

"Quines coses necessàries fan les ciutats?
Fan el blat del pa que mengen?
Fan la llana del vestit que utilitzen?
Fan la llet? Fan un ou? Fan la fruita?
Fan la caixa. Fan el rètol.
Fan els preus.
Fan la política.
Fan la publicitat.
Fan soroll.
Ens han arravatat l'or de l'evidència i l'han perdut."
Lanza del Vasto

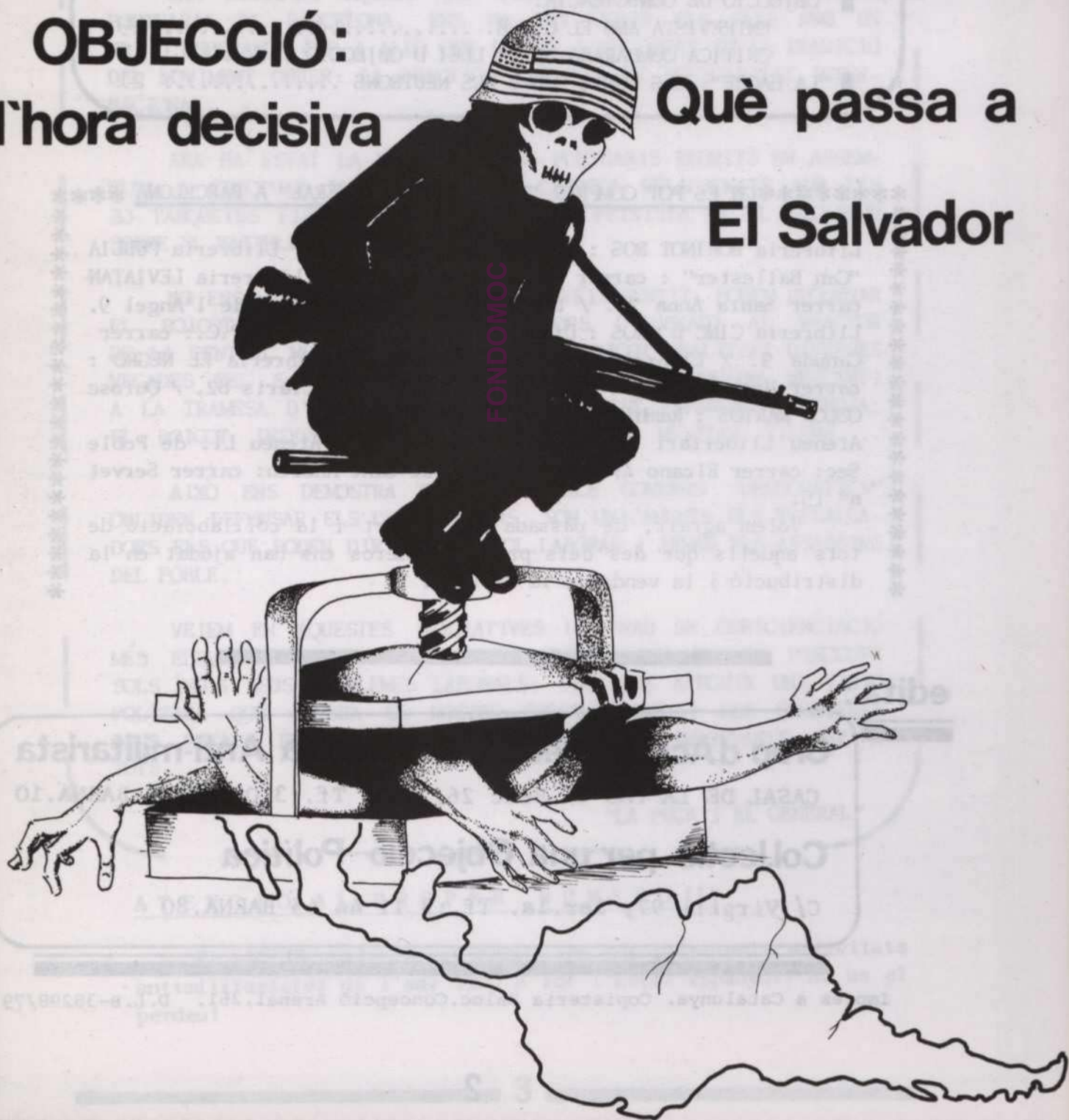

la nitca i el GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

OBJECCIÓ:
l'hora decisiva

**Què passa a
El Salvador**

SUMARI

■ EDITORIAL	3
■ ENTREVISTA SOBRE EL SALVADOR	4
■ RESUM DE L'ACCIÓ PER EL SALVADOR	8
■ LA LLUITA ANTI-OTAN AL PAÍS VALENCIÀ	9
■ ALCHEMIKA EN LLUITA	10
■ OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA:	
ENTREVISTA AMB EL G.O.B.	19
CRÍTICA COMPARADA DE LA LLEI D'OBJECCIÓ	12
■ "LA HAGUE": ELS PUNTS SOBRE ELS NEUTRONS	21

*****ON ES POT COMPRAR "LA PUÇA I EL GENERAL" A BARCELONA *****

Llibreria BORINOT ROS : carrer Sant Andreu 448 / Llibreria PUBLIA
 "Can Ballester" : carrer Consell de Cent 28. / Llibreria LEVIATAN
 carrer Santa Anna 23. / Llibreria PORTER : Portal de l'Angel 9.
 Llibreria CINC D'OROS : Diagonal 462. / Llibreria P.P.C.: carrer
 Canuda 9. / Llibreria ONA: Gran Via 634. / Llibreria EL NEGRO :
 carrer Hospital 83. / Llibreria CLARIS : Pau Claris 82. / Quiosc
 COLON MARTOS : Rambla de Sta. Mònica.
 Ateneu Llibertari de Sants: c/ Burgos 5. / Ateneu Ll. de Poble
 Sec: carrer Elcano 47. / Ateneu Ll. de Sant Andreu: carrer Servet
 nº 15.
 Volem agrair, de passada, el suport i la col.laboració de
 tots aquells que des dels primers números ens han ajudat en la
 distribució i la venda de la revista.

edita:

Grup d'Acció directa No-Violenta Anti-militarista

CASAL DE LA PAU C/.Bruc 26, 2on. Tf.:3 01 49 39 BARNA.10

Collectiu per una Objeció Política

C/.Virgili 97, 1er.1a. Tf.:3 11 44 45 BARNA.30

Imprès a Catalunya. Copisteria Xaloc.Concepció Arenal,261. D.L.B-38298/79

editorial

UNA NOTÍCIA, AQUEST COP PROTAGONITZADA PELS ESTIBADORS, PORTUARIS DE BARCELONA, ENS HA FET OBRIR ELS ULLS AMB UN BRÍ D'ESPERANÇA CAP A ALLÒ QUE SEMPRE S'HA DONAT EN LA TRADICIÓ DEL MOVIMENT OBRER: LA PRACTICA SINDICAL DE SOLIDARITAT INTERNACIONAL.

ARA HA ESTAT LA NEGATIVA DELS PORTUARIS REUNITS EN ASSEMBLEA A EFECTUAR ELS TREBALLS DE CÀRREGA RELACIONATS AMB LES 20 TANQUETES FIAT DESTINADES AL RÈGIM FEIXISTA DE EL SALVADOR SOBRE EL VAIXELL "CUZCO".

NO ENS MANQUEN EXEMPLES EN EL MATEIX SENTIT. PODEM RECORDAR EL BOICOT REALITZAT PELS ESTIBADORS D'EUSKADI AL REACTOR DE LA CENTRAL NUCLEAR DE LEMONIZ; EL BOICOT REALITZAT DIVERSES VEGADES PEL S.L.M.M. (SINDICAT LLIURE DE LA MARINA MERCANT) A LA TRAMESA D' ARMES PER PART DE L'ESTAT ESPANYOL A SOMOZA; EL BOICOT INTERNACIONAL CONTRA LA JUNTA MILITAR XILENA....

AIXÒ ENS DEMOSTRA QUE, QUAN ELS GOVERNS "DEMOCRÀTICS" OBLIDEN DEFENSAR ELS DRETS HUMANS, SÓN UNICAMENT'S ELS TREBALLADORS ELS QUE PODEN DIR PROU! A COL.LABORAR I ARMAR ELS ASSASSINS DEL POBLE.

VEIEM EN AQUESTES INICIATIVES UN GRAU DE CONSCIENCIACIÓ MÉS ELEVAT DE LA CLASSE TREBALLADORA, QUE NO ES PREOCUPA SOLS DELS SEUS PROBLEMES LABORALS; SINÓ QUE AFEGEIX UNA VISIÓ POLÍTICA QUE SUPERA EL NOSTRE EGOCENTRISME I LES FRONTERES DELS ESTATS PER A ASSUMIR UNS PROBLEMES IMPORTANTS PER A TOTS.

"LA PUÇA I EL GENERAL"

ATENCIÓ; AL PROPER NÚMERO !!!

El nº 15 inclourà un recull de les principals activitats antimilitaristes de l'any 1980 a tot l'Estat espanyol! No us el perdeu!

Entrevista:

Què passa a El Salvador?

Quan les raons no son escoltades, els més elementals drets de la persona trepitjats i els assassinats una pràctica diària, el poble no aguanta més i llança un crit de LLIBERTAT. Això és el que passa a la petita república centro-americana de El Salvador, a on ja les paraules no serveixen de res davant de tanta massacre d'obers i camperols.

No volem caure en paraules i el·logis que es quedin amb lletra escrita, sinó que fem una crida a que tothom respongui amb força contra la injustícia. Tot seguit us oferim una entrevista amb Roberto, membre del Comité de Solidaritat amb El Salvador.

Com es va donar i que va suposar el decret de Reforma Agrària i la nacionalització de la Banca?

Això va ser un intent per part de la 1ª Junta Democrata-cristiana militar en El Salvador per enganyar de nou al poble. La famosa reforma agrària va ser utilitzada per a concentrar grans sectors camperols amb l'única intenció d'assassinar els dirigents camperols i, per altre costat, va servir perquè els elements paramilitars s'introduïssin i fossin els veritables privilegiats d'aquesta reforma. Pel que fa a la Banca, podem dir que la seva nacionalització va ser completament irrisoria, perquè els grans capitals de les multinacionals i els de l'oligarquia terratinent ja havien sortit del país. En aquest moment no queda un sol dòlar dels que han estat robant al poble, es a dir, que va ser una falsedat total amb l'intenció clara d'enganyar el poble amb un suposat procés democràtic.

En quin context de la lluita situàries les accions populars d'ocupació

d'ambaixades i de quina manera van contribuir al procés revolucionari?

Les ocupacions d'ambaixades varen ser protagonitzades per membres d'organitzacions polítiques com el B.P.R. (Bloc Popular Revolucionari), F.A.P.U. (Front d'Acció Popular Unificat), les L.P.-28 (Lligues Populars 28 de Febrer) i es donaren per a demostrar a tots els pobles del món que a El Salvador hi havia repressió, genocidi i que era el poble qui estava preparant-se per una lluita final i frontal contra l'opressió directa dels sectors oligàrquics de l'imperialisme.

Quins són els cossos repressius a El Salvador?

Hi ha la Guardia Nacional, la Policia d'Hisenda, el mateix exèrcit, i també existeixen els grups paramilitars com la Unión Guerrera Blanca, Guerrilleros de Cristo Rey, el O.R.D.E.N., etc. Dins del context oficial són elements estrictament professionals i la majoria d'ells són d'origen camperol que es veuen forçats a allistar-se per

poder sobreviure. Mitjançant l'entrenament que reben dels assessors nordamericans, són ensenyats únicament per a matar, fins el punt que qualsevol civil que veuen al carrer el consideren com a enemic a qui cal disparar.

Hi ha militars a la Junta Salvadorenca que, tal com Anastasio Somoza, van ser "educats" a les Acadèmies Militars nordamericanes ?

Es indubtable, tota la jerarquia militar salvadorenca és entrenada a l'Acadèmia Militar de West Point i d'altres directament a la zona del canal de Panamà, a les "Escuelas de las Américas", on es preparen contra la insurgència i contra els moviments d'alliberament de tots els països d'Amèrica Llatina. Principalment adquireixen tècniques per a massacrar el poble utilitzant la tortura de forma molt sofisticada, des de la tortura psicològica fins a d'altres que indubtablement condueixen a la mort.

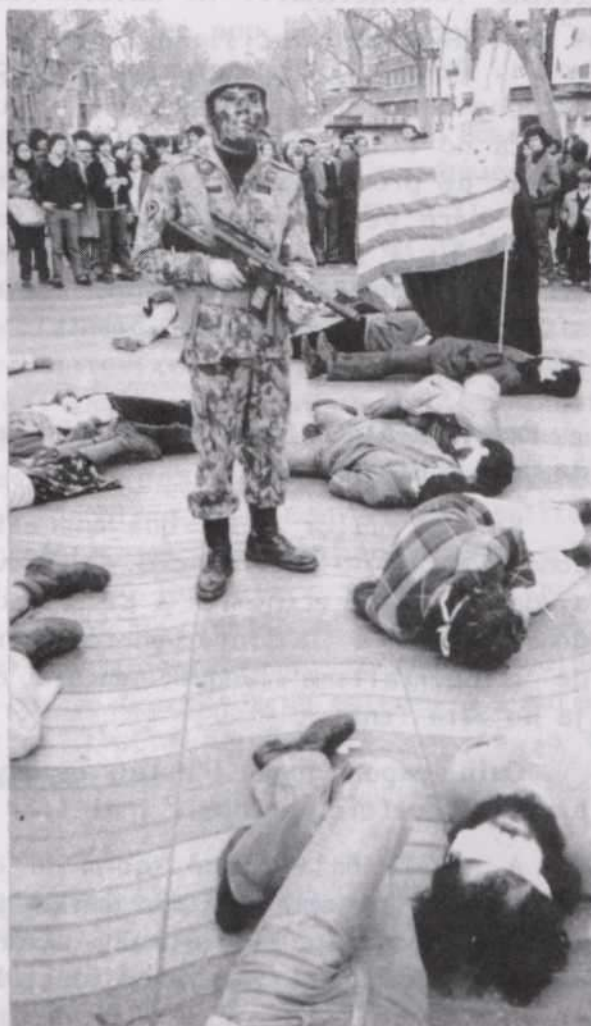
Quins són els factors que portaren a aquesta incontenible espiral de violència ? De quina forma actuen ?

Ja l'any 1932 es dona a El Salvador una insurrecció -practicament la primera d'Amèrica Llatina- de 80.000 camperols comandats per Farabundo Martí -líder sindical camperol-. En aquesta insurrecció popular van ser assassinats 30.000 camperols per l'exèrcit i l'oligarquia. Ja en el temps de la conquesta espanyola es produeixen forts enfrontaments entre els conqueridors i els indis aborígens. Després es va lluitar per la independència i més tard la lluita contra la oligarquia terratinent, que són els que ara dominen practicament tot el cultiu.

Quina és la situació actual de la lluita a El Salvador ?

La lluita continua a tots els ni-

vells -polític i militar-. En aquest sentit, volem aclarir que, mentre els mitjans de comunicació diuen que la insurrecció ha estat un fracàs total, incidim que no és pas una insurrecció final sinó que és gradual. Cal netejar primer les ciutats i els poblats d'elements governamentals, dretans i "soplones", de tal manera que, a elles, quedi instaurat un poder popular, el que nosaltres anomenem "zones consolidades", no pas "zones alliberades". Amb aquest pla d'ofensiva gradual es pretén consolidar totes les ciutats fins arribar a la capital, on si que, aleshores, es donaria la guerra directa de l'ofensiva final. Avui dia, el

Una estesa de morts que simbolitza els 150 assassinats per dia a càrrec de l'exèrcit.

poble salvadorenc està preparat amb els elements necessaris per enderrocar en 48 hores el govern de la Junta, però un comportament a tal nivell implicaria la destrucció sistemàtica de les ciutats salvadorencs i seria un sacrifici massa elevat per quan arribi l'hora de la reconstrucció nacional.

Fins a quin punt ha influenciat la revolució sandinista de Nicaragua l'any 1979 ?

La victòria de la revolució sandinista ha influït fonamentalment a la unitat dels braços polític i guerriller. A Nicaragua va quedar clar que és imprescindible la unitat d'aquests pel triomf revolucionari. Al mateix temps s'ha obert una via que es suposava ja morta. Després de la gran experiència del Che a Bolívia semblava que la guerrilla no tenia raó de ser i que calia parlar de processos de canvis democràtics, però veiem que als nostres països, degut a la gran repressió, la misèria, el genocidi indiscriminat, l'assassinat..., la única via possible és la via armada.

Existeix algun tipus d'ajut per part de Cuba o Nicaragua ?

No, la millor ajuda que ens estan donant és la no intervenció. Qualsevol ajuda militar o econòmica a El Salvador donaria pas a la intervenció oberta de l'imperialisme ianqui, encara que ja ho està fent.

Quin paper juga l'estat espanyol a nivell polític, econòmic i militar ?

A nivell militar no sabem de cap ajuda i a nivell polític diplomàtic no està reconegut. El F.D.R. ha demanat a l'Estat espanyol que reconsideri les relacions amb El Salvador i ha demanat la ruptura.

Quin model social postula el F.D.R. ? Desapareix la propietat privada ?

Indubtablement les propietats dels terratinents i de les famoses 14 famí-

lies que han estat oprimint al poble durant 150 anys, seran repartides entre el poble. Altra cosa serà la propietat d'aquell que posseeix una caseta o un terreny petit, aconseguit amb la força del seu treball. Això serà respectat i indubtablement s'impulsarà la mitjana indústria. Es farà un sistema únic de salut perquè tothom pugui anar al metge; es lluitarà contra el 70% d'analfabetisme; es nacionalitzarà la Banca i el comerç de cara a evitar els intermediaris.

Es te un pla de reconstrucció nacional ?

Sí, pels salvadorencs la reconstrucció nacional és la tasca principal. Allò més difícil és allò que ve després d'una guerra: les debilitats econòmiques i les que provenen de les

pressions dels interessos de l'imperialisme.

Què passaria si els E.U.A. i els estats capitalistes boicotejessin l'exportació del café, principal font de producció del país ?

En els plans del govern democràtic està present l'ampliar a d'altres països el comerç trencant així la dependència dels E.U.A.

S'han donat casos de deserció dins l'exèrcit ?

Sí, un dels casos més evidents és l'assalt a la caserna de Santa Ana, on hi havia 800 soldats, dels quals, 200 van engruixir les files guerrilleeres i els altres 600 van desertar.

Quina diferència trobes entre guerra civil i guerra d'alliberament nacional ?

ANTE TALES ACONTE-
CIMIENTOS, NOS VEREMOS
OBLIGADOS A AUMENTAR
UN POCO MAS LA REPRESION

Bé, és una pregunta bastant directa, ja que aquí els mitjans d'informació diuen que hi ha una guerra civil. Però no és així. El Salvador no és un país dividit en dos bàndols; aquella és una lluita molt diferent, és una lluita d'alliberament nacional, perquè es lluita decididament contra els interessos d'unes 14 famílies, que en definitiva defensen els interessos de l'imperialisme. Així veiem a més del 90% de la població en lluita contra l'exèrcit i nou representants de la democràcia cristiana. És la lluita de tot un poble contra els interessos d'una oligarquia.

Quin suport internacional està rebent el poble de El Salvador ?

Ha estat molt difícil constituir el front extern. Sabem que aquest juga un paper importantíssim, així entenem no es guanya tan sols en la batalla, sinó també en el terreny polític, i el terreny polític internacional el constitueixen els comites de solidaritat. Aquests s'han vist torpedejats per tota la màquina informativa, que en molt poques ocasions ha presentat el problema tal com és en realitat, creant així el confussionisme entre la gent. Tantmateix sembla ser que a la gent li falta un personatge sobre el qual descarregar totes les culpes -com en Somoza- i no entenen una autèntica lluita de classes com és la de El Salvador.

*NOTA.- Qualsevol company/companya que
*estigui interessat a treballar al Comi-
*tè de Solidaritat de Barcelona es pot
*adreçar a l'apartat 24357 de Barcelona
*o passar pel carrer Fontanella nº 14
*de 6 a 9'30 de la tarda.

La solidaritat al carrer

El passat 7 de Febrer la Rambla de Barcelona tornava a ser escenari d'una acció de teatre al carrer i al mateix temps de denúncia. L'objectiu: denunciar la intervenció nordamericana a El Salvador i la mateixa Junta Militar, responsables ambdós del genocidi secular que pateix el poble salvadorenc. L'ajut dels ianquis a la ferotge dictadura militar s'ha materialitzat en els nombrosos assessors militars enviats pel Pentàgon a fi d'entrenar els oficials de l'exèrcit en assignatures tan conegudes com la tortura, la contrainsurgència i en la subtil amenaça d'intervenció directa.

Solidaritzar-nos amb la lluita del poble de El Salvador des de Barcelona, vol dir no solament cridar contra els opressors directes i responsables de les matances, vol dir també denunciar aquests estats que es diuen tan "democràtics" i que no cessen d'enviar material bèl·lic per impedir la revolució allà.

Malgrat les nostres limitacions, ens vam aplegar uns quants membres d'ateneus llibertaris, del M.O.C., del G.A.N.V.A. i del C.O.P., i varem fer una desfilada de gent que simulava ser presonera, amb els ulls envenats i sota la custòdia d'un soldat ianqui. Es féu un trajecte des del consolat dels E.U.A. fins a la Rambla, lloc on els presos fóren afusellats pel "mari i van romandre "morts" a terra durant vint minuts. Durant l'acció es repartiren tres mil octavetes i es deixaren cartells i una pancarta que parlava de la situació a El Salvador. Finalment es cremà una bandera nordamericana que durant el teatre era portada pel "tio Sam". Si bé aquesta denúncia al carrer poc servirà per impedir la repressió a El Salvador, potser si que contribuirà a escampar un crit de solidaritat, no pas teòrica sinó concretada d'alguna manera, com podria ser col·laborar amb el Comitè de Solidaritat.

FONDOMOC

CAMINANT CAP AL PATIBUL...

La lluita anti-OTAN al País Valencià

La lluita Anti-Otan al País Valencià, comença al octubre del 1.979 quan gent del grup d'objecció de consciència de València junt amb gent del P.C.C (m-l) i C.R.pV (gent d'aquests partits formaven un grup anomenat Associació Valenciana Anti-imperialista) quedarem en constituïr-nos en Assemblea; es va fer una crida a tots els partits d'esquerra, sindicats, organitzacions..., la resposta fou molt minsa, i quedarem que a l'assemblea s'hi anava a nivell personal sense sigles.

Quedarem doncs una cinquantena de persones, objectors i els que havíem convocat, a més de gent de la C.N.T. i altres que s'anaven afegint a les distintes assemblees periòdiques que teníem.

Com acció important feta per l'assemblea fou una acció de protesta contra la VI Flota ianqui amarrada al port de València; més de trenta persones ens passejarem pel centre de València, encartellats, l'acció fou prou sonada; després treguerem un comunicat públic fent una crida al poble valencià per que s'organitzés contra l'Otan. Tot seguit els ànims es refredaren i transcorregué un llarg període sense que es tornés a parlar de l'Otan.

Al començar l'octubre, gent del grup d'objecció comença aténir contactes amb gent dels grups polítics i de l'antiga assemblea; es tracta de concienciar a la gent de partits i invitarlos a crear comités anti-Otan.

Cada partit fa la seua campanya anti-Otan amb les seves sigles, però a més dona suport als comités de barris

de pobles valencians, com a forma d'organització popular.

Hi ha diversos comitès en que els objectors hi lluiten molt activament (Russafa, St.Marceli...Aldaia, Elx).

Les activitats dels comitès són ben variables, des de taules rodones murals, muntatges audiovisuals, festes..

A nivell d'objecció, alguns treballen a nivell de comitès i altres intenten coordinar la lluita anti-Otan amb els partits, és un treball complementari i es vol fer presència en un front d'esquerra en què s'accepti una declaració de lluitar contra el militarisme i contra l'Otan.

Es molt important remarcar el sentit polític que tenen els comitès. En tots ells s'apleguen gent de distintos partits extraparlamentaris (M.C, L.R, P.C.U..) vol dir que encara que l'esquerra estiga dividida, sí pot aplegar-se en una lluita comuna, on totes les sigles sigan la lluita popular contra l'Otan.

El balanç és altrament positiu tant pels partits com per nosaltres és també una manera de donar-nos a conèixer i que l'objecció es prenga com una postura seriosa i coherent, la seua solidaritat s'ha fet sentir quan en algun cas era precis com els dels judicis.

Podem afirmar que la gent del carrer sap ja vagament què és l'Otan; és doncs positiu i cal que la consciència siga encara més gran.

M.O.C. (País Valencià)

ALCHEMIKA: en lluita

De conflictes laborals estem farts, que sempre haguem de ser els treballadors/es els qui paguem el pes de la crisi, també. Per això, ens hem vist en l'obligació de treure alguna cosa al respecte, que a l'igual que les lluites portades per Olarra, Portuaris, o Crimidesa, lluiten contra el terrorisme patronal. De la mà d'una de les implicades en el conflicte d'Alchemika, va el text que tens a continuació.

M'han demanat un article on expliqui la lluita que porten els acomiadats de l'empresa Alchemika però a mi més que un resum sindical dels motius i fets concrets que hem dut s terme, m'agradaria més, ja que això ho han fet prou els de la premsa, sobretot el Diari de Barcelona; m'agradaria deia, enfocar-ho des d'una perspectiva més globalitzadora, més humana. Suposo que aquest desig meu ve influït, per la mena de revista que feu, i per la lluita que porteu els companys d'aquest grup del qual en conec alguns, i admiro la vostra tasca.

Bé ja sabreu que som 27 companys dels quals som 4 les dones acomiadades. Això és proporcional a la quantitat de dones que treballem a la fàbrica ja que som una minoria, en comparació amb el personal masculí. La causa de l'acomiadament dels meus companys, fou fer una tancada que es va dur a terme durant un cap de setmana a la fàbrica, en solidaritat amb mí, que pertanyo al comitè d'empresa i amb dos companys més els quals s'ens havia aplicat el "Estatuto de los trabajadores", allò que diu que si restes de baixa més del 20% dels dies en el període de 2 mesos

et poden posar al carrer. Els meus companys entengueren que es tractava d'una forma de represaliar sindicalment i varen protagonitzar una tancada pacífica.

La resposta de l'empresa ja la coneixeu. Va ésser de posar la policia al lloc de treball, i tot seguit, donar-nos la carta d'acomiadament a la mateixa porta sense deixar-nos entrar; tot això un dia abans de la convocatòria de vaga.

Quina fou la nostra resposta ?. No moure'ns de la porta; això passà un divendres, vam estar tot el cap de setmana a la porta de la fàbrica, dormint dins els cotxes. Malgrat tot la vaga es va fer encara que vingué molta policia per tal d'espantar els companys. La vaga fou total a fàbrica.

No vull estendre'm explicant pormors de les maniobres de força per part de l'empresa per a obligar els companys a reprendre el treball. A partir de llavors fou quan ens vam començar a organitzar: l'un feia la pancarta, l'altre plantava les tendes en un lloc molt transitat per cotxes i en uns terrenys que normalment s'utilitzaven per aparcament.

Porten tres mesos i mig, des del 31 d'octubre, i el meu balanç no és ni pot ésser triomfalista, entre d'altres coses perquè encara hi són i estan atravesant moments durs, quasi desesperants. El 25 de febrer es el judici, però abans voldriem remarcar, les coses que ens han donat moral i ànims tot al llarg dels tres mesos: fonamentalment la solidaritat del veïnat, que s'està comportant exemplarment amb una humanitat fora del corrent, per desgràcia, en aquests dies que vivim, i com no, és de destacar la solidaritat dels portuaris en lluita, que no crec que en el transcurs del temps s'esborri de la meua memòria. He vist i he palpat la franquesa i noblesa, d'aquesta gent senzilla, humil, que ha cantat i begut amb nosaltres durant el Nadal i Cap d'Any, que porten lluites diferents d'importància i motiu. Ens hem sentit molt a prop i hem participat en assemblees seves sense cap reserva. Ting un record emocionat, per aquests companys que m'han demostrat que fora de l'estructura del sindicat hi ha gent unida que lluita amb força, per la unitat dels treballadors.

Ara m'agradaria explicar-vos la convivència que s'ha donat amb les tendes, el dormir, el menjar, etc., fora de la llar privats de tota mena de comoditat i contacte familiar freqüent. Tot això ha suposat força tensions dintre nostre: crispacions, desacords, etc. de conversar només quan treballàvem a la fàbrica hem passat a convida tres

mesos en unes condicions agressives ja d'elles mateixes, perquè al davant nostre veiem cada dia entrar a treballar els encarregats, caps i persones responsables de la política de restricció de plantilla; veiem com l'empresa contractava pistolers exclusivament per a vigilar-nos. I tot això es violència psíquica que estant exercint sobre nosaltres. Cal afegir-hi les molèsties que ens està ocasionant l'empresa amb les seves contínues denúncies de fets falsos als quals hem de respondre davant de comissaria i dels jutjats.

Si abans he dit que el nostre balanç no es positiu és perquè els empresaris juguen amb tots els avantatges però no ens penedim de continuar la lluita. Si tornés a passar, hi tornariem; intentariem fer-ho millor, és clar, però hi tornariem perquè si una cosa no ens poden treure és el dret de defensar-nos amb ungles i dents, el dret de denunciar públicament les injustícies i violències a les quals estan sotmesos els treballadors i treballadores.

I avui, a deu dies del judici, abans que el magistrat doni sentència favorable o desfavorable -però que en definitiva vol dir engruixir les piles d'aturats, gràcies al "Despido libre"-volem dir ben fort que la nostra lluita no ha d'ésser inútil i que els treballadors cal que enlairem la senyera de la unitat. Sols així no es repetiran lluites tan dures com la nostra, Crimidesa i tantes d'altres.

Objecció:

Què en de la

La llei d'objecció va fent el seu curs. D'un moment a l'altre la tindrem a sobre. Arribarà l'hora de les decisions. Per això hem volgut saber "com esta el pati". Res millor que comparar les diferents opinions que sobre la llei es donen en els grups d'objectors.

Quatre persones ens han fet arribar les seves aportacions a aquest debat, que continua obert, i a les prediccions (que tothom anomena de "ciència-ficció") de com serà la lluita d'aquí un parell d'anys. Són l'Enric de Vic, el Jordi del COP, l'Alex de Barcelona i la gent de Santa Rosalía.

1-) Fes-nos una crítica breu i general al projecte de llei.

D'entrada caldria fer una crítica al marc constitucional, on va quedar l'objecció de consciència en el sentit que hauria de ser reconegut, com un dret en el capítol de drets i no en el d'obligacions, on es considera com una simple exempció al S.M. Al projecte de llei caldria fer-li els següents punts de crítica negatius: temps excessiu, que no es justifica ni en la mateixa filosofia d'exempció al S.M. en la qual es mou el projecte; la restricció de motius i el mateix tribunal, ja que declarar-se objector hauria de ser un pur tràmit administratiu; una equiparació constant amb el soldat; limitació en els camps prioritaris de treball en el S.C; es nega el dret ele-

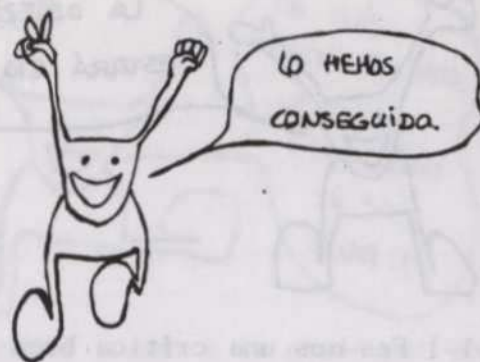
mental de sindicació i de portar activitats polítiques. Com a crítica general caldria remarcar l'ambigüitat en alguns camps i la militarització latent al llarg de tot el text.

2-) Penses que el projecte pot millorar-se en el Parlament ?

Això va molt condicionat pel moment polític en el qual ens trobem; si es compleixen els terminis establerts, hi ha possibilitats que ens trobem amb una situació que ens sigui favorable, en el sentit que és probable que s'aprovi però sense els vots de l'esquerra parlamentària, cosa que ens afavoriria un rebuig.

3-) Quines perspectives de lluita veus dins el S.C. ?

ensem lle

Es evident que hi ha unes perspectives de lluita dins el S.C, sempre que es parteixi de la voluntat de millorar-lo, començant pels mateixos punts de crítica abans esmentats.

4-) Quina creus que hauria de ser la resposta dels objectors a una llei com el projecte ?

En el seu moment caldrà analitzar la situació política general i la nostra força, per a poder valorar l'efectivitat d'un rebuig o d'una integració al S.C.

5-) Indica'ns els punts bàsics que hauria de tenir per tú una estratègia de campanya de rebuig a la llei ?

Els punts bàsics em sembla que haurien de ser practicament els mateixos es fagi un rebuig o s'accepti un S.C.. El que està clar és que hauriem de partir de les crítiques que he fet abans. No té massa importància els p.b. que jo ara pugui plantejar, però el que sí és bàsic és partir d'una intenció real de millorar-lo.

6-) Quina serà previsiblement la teva actitud davant una llei com la projectada ?

Amb tot el que he respost, queda clar que dependrà de la situació política

general i de les forces reals que tinguem tots plegats. Però el que també queda clar és que com continuem treballant com fins ara, a cops de cec, em fa posar molt en dubte les forces que tinguem quan surti la llei.

7-) Acceptaries algun tipus de llei d'objecció ?

La llei l'accepto com a pas intermig davant d'una lluita sectorial més ampla, l'antimilitarista, per algun dia arribar a una societat més justa en tots els sentits. Però, vista l'exasperant capacitat de treball que tenim, si mal no m'erro, diria que en tenim per molt de temps d'acceptar la llei com a pas intermig i pedagògic.

8-) Com t'imagines la lluita de l'objecció un any després que s'hagi aplicat la llei?

No tinc tanta imaginació, però m'aventuraria a dir que positiva en el sentit que tots haurem fet un primer pas. Salut i endavant.

ENRIC GONZALEZ TORNES

(M.O.C. de Vic)

LA OBJECCIÓN DE CONCIENCIA
ESTARÁ EN LA CONSTITUCIÓN.

NO HAY YA
POR QUE
APRENDER A
NATAR.

1-) Fes-nos una crítica breu i general al projecte de llei.

El projecte de llei presentat pel govern de l'.U.C.D. és marcadament dolent. Els motius de crítica més importants serien aquests:

- No reconeix les raons polítiques per objectar i obliga indirectament a què el objector sigui no-violent, o millor dit que no admeti la possibilitat de prendre un arma quan ho consideri convenient per la causa que combat (la que en cada moment sigui). Vegeu si no: "los que se consideren opuestos al uso de las armas...".
- El S.C. proposat (forestal i sanitari) no serveix els interessos populars ans al contrari ocupa llocs de treball i, en definitiva, els objectors que l'acceptin, els "legalitzats", estaran actuant -vulguin o no- com a mà d'obra barata.
- El S.C. està estructurat jereràrquicament, amb càstigs per als "hens dolents", permissos i "passes" amb els quals es jugarà, etc.
- Es reconeixen els mateixos drets polítics, sindicals i humans que als reclusos és a dir, CAP.

2-) Penses que el projecte pot millorar-se en el Parlament?

Essencialment no, i meyns ara amb el gir a la dreta del Govern.

3-) Quines perspectives de lluita veus dins el S.C.?

Escasses segons el projecte de llei. Les sancions estarán al ordre del día

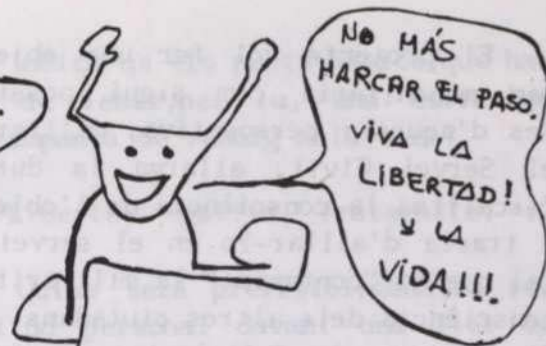
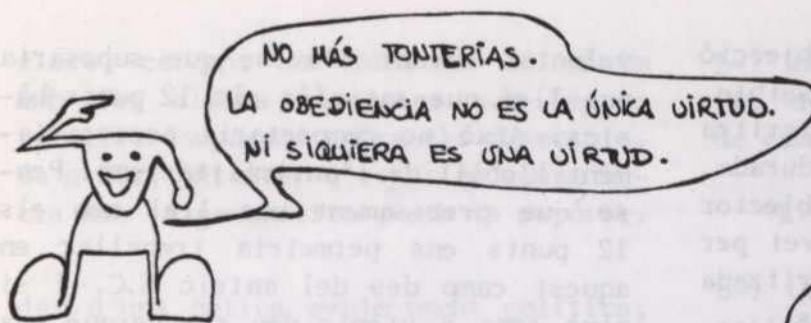
D'altra banda el reglament encara serà pitjor, ja que solament depén de l'U.C.D. Jo, personalment entre acceptar el S.C. i el S.M., encara que pugui escandalitzar algú, triaria per l'últim: meyns temps putejat, un contacte més directe amb la realitat social, el no fer, indirectament i involuntàriament, "d'esquirols" als qui no acceptin la llei. Sincerament, crec -i repeteixo que ho dic a títol exclusivament personal- que una lluita seriosa portada a les casernes -que intenti crear consciència anti-militaristam exigint els drets democràtics mínims per auto-organitzar-se per anar a més- pot resultar més positiva que no passar-se dos anys i un mes fent de guardaboscós sens comunicar-se amb gairebé ningú, llevat dels arbres i les floretes; es clar.

4-) Quina creus que hauria de ser la resposta a una llei com el projecte?

Em declaro insubmís, per motius polítics i no accepto per tant el dret de l'Estat a imposar-me a mi i als meus companys/es, cap mena de servei. Per tant, és clar que jo voldria que no fos acceptada cap llei, i meyns una tan dolenta i repressiva com aquesta;

5-) Indica'ns els punts bàsics que hauria de tenir per tu, una estratègia de campanya de rebuig a la llei.

Lògicament treballant en el COP (Col·lectiu per una Objeció Política) els meus punt de campanya coincideixen amb els del grup. Aquests bàsicament, són:

- Campaña de difusió de l'Objecció de Consciència política (OCP) o insubmissió política. Procurar tenir una especial incidència en aquests sectors: llibertaris, marginals, extrema esquerra, independentisme. Qüestionar-los la contradicció entre els seus postulats teòrics i l'acceptació pràctica i submissa de la mili.

- Treball popular com a eina de campanya.

- Apuntar cap a la coordinació amb altres persones que rebutgin la mili però que adoptin altres respostes; especialment amb la lluita a dintre les casernes.

- Coordinació àmplia de tots els grups i persones que pensen refusar la llei pels motius que siguin.

6-) Acceptaríes algún tipus de llei d'objecció?

Per principis cap. Ara bé; vull ser sincer, jo no sé si davant una llei amb els dotze punts fent un servei civil que a mi em realitzés personalment i bla,bla,bla, davant de l'ingrat pensament de la presó, em tiraria enrera i l'acceptaria. Però que consti dues coses: que tot i així aniria contra els meus principis, segon, que com veieu la possibilitat es ben remota per no dir eternament impossible.

7-) Quina serà, previsiblement, la teva actitud personal davant una llei com la projectada?

La resposta s'inferiex de tot el que ja he dit: no acceptar-la, lluitar-

hi en contra i anar a la presó per continuar lluitant des de dins.

8-) Com t'imagines la lluita de l'objecció, un any després que s'hagi aplicat la llei?

En resum: d'aquí un any hi haurà objectors insubmissos i objectors "serveicivileros", organitzats cada sector autònomament. La lluita per la insubmissió -si les penes de presó continuen tan altes- serà una lluita molt "elitista" -si es pot emprar aquesta paraula- però a canvi crearà una fota consciència anti-militarista i de classe, i es configurarà com una lluita anti-capitalista dins del ampli ventall de lluites i moviments contra el sistema, assumida per molts sectors polítics i socials -els abans esmentats encara que normalment no d'una forma personal en cada militant.

JORDI GARCIA I JANE
(Membre del COP)

TRES AÑOS POR LO MENOS

¿GUARDERÍAS? ¿ESCUELAS?
¿TRABAJOS QUÉ?

CONDICIONES MALAS ¿NO?

AL QUE ALGO QUIERE
ALGO LE
CUESTA,

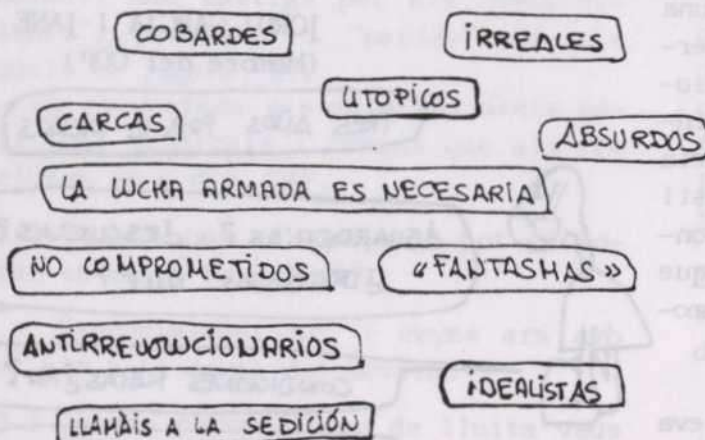
El projecte vol fer una objecció tan minonitària com sigui possible. Des d'aquesta perspectiva, militaritza el Servei Civil, allarga la durada, fiscalitza la consciència de l'objector i tracta d'aïllar-lo en el servei per tal que no "contamini" la militaritzada consciència dels altres ciutadans.

Si és certa la influència que s'atribueix a l'exèrcit a les decisions sobre el tema de l'objecció, el projecte només pot millorar en la mesura que els partits parlamentaris -inclosa la U.C.D.- es convencin que una llei tan dolenta agreujarà, en lloc de resoldre, el problema dels objectors; i siguin a la vegada capaços de convencer d'això els militars. Sense perdre l'esperança que es millori, penso que hem de treballar com si l'haguéssim perduda: amb la porta del diàleg oberta, però sense emprar més esforços per a repetir als partits, ara que el termini per a presentar esmenes s'ha tancat, allò que ja conmeixen: que rebutjarem aquest projecte, i que només si canviés moltíssim hi haurien objectors del M.O.C. que l'acceptarien -jo entre ells - i no pas per convicció sinó com a pacte, pas pedagògic o mostra de bona

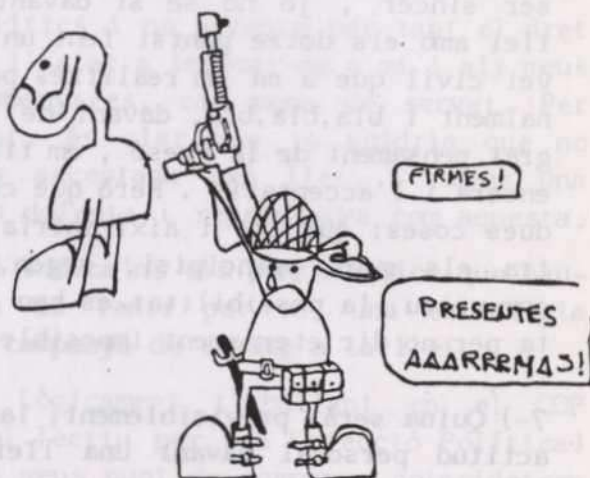
voluntat davant l'avenç que suposaria una llei que satisfés els 12 punts bàsics. Això no comportaria necessàriament l'oblit de l'antimilitarisme. Penso que precisament una llei amb els 12 punts ens permetria treballar en aquest camp des del mateix S.C. I si això sona a utòpic deu ser perquè una llei així seria certament un pas cap a la utopia.

Per a rebutjar la llei -i no descartar la possibilitat extrema de fer-ho des del S.C. o des de la condició d'objector legalment reconegut com a tal, acceptant la contradicció implícita-, crec bàsica la preparació a tots nivells: ara fonamentalment interna (personal i de grup), projectant-nos cap enfora en tant i en quant això no l'entranqui. Aquesta preparació és la que després, en els moments aparentment decisius, ens pot ajudar a trobar suport i a no defallir. I amb això vull dir que és tan decisiu el "cada dia" d'aquests mesos que encara resten, com el rebuig propiament dit d'aleshores. Pacència, doncs, i a viure el rebuig -que no vol dir cridar-lo- des d'ara, que tot arribarà al seu temps.

ALEX TERA

Abans de respondre aquestes preguntes, volem dir quatre coses. Sempre és brusc i esquemàtic entrar de cop a les respostes d'un questionari i par-

ticularment en aquest cas. Nosaltres, quan ens hem posat a xerrar sobre aquests temes, hem tractat de ser

clars, cercant de coincidir al màxim amb les altres respostes que haguessin recollit (suposem) entre els objectors, és a dir, intentar d'estar en consonància amb la generalitat, amb la majoria,

des d'una òptica evidentment política, però sense oblidar bàsicament els punts de la nostra lluita.

Bé, no ens estenem més, som conscients de les limitacions d'espai a que està sotmès aquest qüestionari i, per tant, comencem amb la primera pregunta:

1-) Fes-nos una crítica breu i general al projecte de llei.

Serem molt breus: el projecte de llei és una patata (científicament una fècula) (1)

2-) Penses que el projecte pot millorar-se en el Parlament ?

Tot projecte, per bo que sigui, pot millorar-se a qualsevol lloc, de la mateixa manera que per dolent que sigui encara podria ser pitjor.

3-) Quines perspectives de lluita veus dins del S.C. ?

Podrien ser força interessants -divertides, fins i tot- però en realitat seran molt negres, a causa de la gran munió d'objectors sense esma per lluitar per res (només voldran no fer la "mili"), i que seran ampla majoria, que s'hi aculliran.

4-) Quina creus que hauria de ser la resposta dels objectors a una llei com el projecte ?

Els objectors han contestat ja fa temps el que pensen d'una llei d'objecció com el projecte. No coneixem cap objector que consideri aquesta llei positivament. Continuarem dient no.

5-) Indica'ns els punts bàsics, que hauria de tenir, per tu, una estratègia de campanya de rebuig a la llei?

Liberté, égalité, fraternité. (2)

6-) Quina serà previsiblement, la teva actitud personal davant una llei com la projectada ?

La nostra actitud personal va en relació amb l'esmentat abans. Una llei que no reconeix el dret a l'objecció que tracta de limitar-la amb disposicions repressives, la resposta conseqüent és el seu rebuig, però un rebuig que ha de reflexar davant l'opinió pública la nostra condició d'objectors/ores, i les motivacions que ens porten a fer-ho.

7-) Acceptaries algun tipus de llei d'objecció ?

Acceptar, acceptar, acceptar, allò que es diu acceptar.... no.

8-) Com t'imagines la lluita de l'objecció un any després que s'hagi aplicat la llei ?

No ens la imaginem, no tenim tanta imaginació per suposar que la llei serà aplicada. Suposant que s'apliqui, la qual cosa ja és entrar en el terreny de la ciència ficció, ja no hi haurà objectors. Tots seran a la "mili" (civil o militar), o a la presó. Un any després d'aplicar-se la llei ja no hi haurà lluita per l'objecció; hi haurà lluita per la insubmissió.

Nota: Déu-nos en guard que la llei s'apliqui amb un govern socialista.

(1) Per als més radicals, una merda.

(2) Llibertat, igualtat, fraternitat.

STA. ROSALIA

Números endarrerits

Ja som al nº 14, però darrera nostre queden exemplars dels números anteriors. Pensem que a algú li pot interessar tenir-ne algú en concret. Si és així no dubteu en demanar-nos-els i gustosament us els enviarem a "preus especials". Aquí teniu un resum del que hi podeu trobar (índex temàtic al

Nº 0,1 i 2 : esgotats

Nº 3

Militarisme (11).- Melic: Estat espanyol, estat gendarme.- La setmana antinuclear.

Nº. 4

Militarisme (i III).- Melic: OTAN.-
L'URSS i Afganistan.

Nº 5

Comentaris a la llei de defensa.- Melic: objecció de consciència.- Larzac: els camperols en lluita.- Marxisme i no-violència (I).

№ 6

El cas del militarisme soviètic. Sartre
un antimilitarista ?.- Marxisme i no-
violència (II).- Terrorisme d'estat.-
Subirats.-

Nº 7

Melic: jurisdicció militar.- Armes atòmiques a Mallorca.- L'expansionisme soviètic.- V Marxa Internacional Antim.

Nº 8

Industria química.- Defensem-nos de
la llei de defensa.- La Trilateral a
debat.- Las Bárdenas.-

Nº 9 i 10

EXTRA D'ESTIU SOBRE MILITARISME

Nº 11

Ser antimilitarista a Euskadi.- Alerta, que podem.- Lluita armada o acció directa no-violenta? (I).-

Nº 12

Reagan, ara sí que anirem bé.- L'objectiu política.- Melic: cas SCALA.- CSCE: història d'un fracàs? (I).

Nº 13

Lluita armada o acció d.n-v? (II).- Lanza del Vasto.- Melic: educació i militarisme.- CSCE: història d'un fracàs (II).- Cas SCALA.-

PREU

NÚMEROS DE FORMAT PETIT: 50 ptes

NUMEROS DE FORMAT GRAI : 75ptes

EXTRA-MILITARISME:125ptes

«CAL QUE ELS PARTITS PORTIN L'OPINIÓ DELS OBJECTORS AL PARLAMENT»

entrevista amb el G.O.B.

EL GRUP D'OBJECTORS DE BARCELONA surgi de la comissió de servei civil del CO.LL.O. (Comitè per la llibertat dels objectors) aviat farà dos anys. Des de llavors ha vingut treballant l'objecció des d'una òptica pròpia. Per aquest motiu hem volgut parlar amb algun dels seus membres. Antoni Lluc és qui ha respost les nostres preguntes.

Quina és la postura del grup davant el projecte de llei d'objecció que ara és al Parlament?

Parteix d'una comparació excessiva entre el servei militar i el civil. No saltres pensem que no és aquest l'esperit que hauria de tenir la llei. Per tant, hem realitzat una sèrie d'esmenes a punts concrets, com són el de la Comissió Nacional (ens oposem que sigui un tribunal de l'Objecció), el de la durada (creiem que ha de ser igual a la dels S.M.), el de la privació de drets civils, i sobre el Servei Civil, que es pugui fer en Institucions diverses, tant privades, (de lluita per la pau, per exemple) com públiques (Ajuntaments, Associacions de veïns, etc.) i per descomptat, a la comunitat autònoma pròpia.

Penseu que el projecte pot ésser millorat al Parlament?

No som massa optimistes al respecte. És possible que els punts més represius hagin estat inclosos per la U.C.D. per a poder cedir després si hi ha pressions dels altres partits. Per aquest motiu creiem que és important que determinats partits portin l'opinió dels objectors al Parlament. Creiem que alguna cosa canviarà, com a mínim el redactat d'alguns punts, que són gairebé anticonstitucionals.

Si la llei sortís aprovada tal com és ara, que farieu?

La postura del grup ja l'he explicada no és la llei que volem. Ara bé,

un cop la llei surti, ja depèn de la posició personal de cadascú acceptar-la o no.

I sobre el servei civil en concret quines perspectives hi ha?

El servei depèn molt del reglament que ha de fer el govern després de ser aprovada la llei. Per tant, difícilment serà bò, venint de la U.C.D. Sobre si a dins es podrà lluitar, penso qu'hi ha dues vertents: per una banda, el S.C. significa la integració de l'objector i per tant aquest esdevé menys reivindicatiu. Per l'altra banda, li permet una conscienciació, i per a ell el S.C. també es una plataforma d'expressió. A més, des de l'òptica estatal reconèixer l'Objecció és questionar una institució de l'Estat, i això per si sol és un pas.

Quines relacions teniu amb els partits polítics?

Són relacions bàsicament d'informació i les hem mantingut des de fa dos anys. Hi ha un intercanvi d'opinions: Sempre hem notat una bona disposició cap a l'objecció, ja des de 1977 i fins i tot ens hem emportat algunes bones sorpreses en trobar gent dins dels partits polítics que havia treballat força el tema.

Concretament hem tingut contactes amb els partits: C.D.C., E.R.C., P.S.C., i P.S.U.C. Fa un temps també en vam tenir amb les Joventuts Centristes però ho vam deixar córrer perquè és un grup

sense gairebé implantació.

I les relacions amb altres grups d'objectors, tant de Catalunya com de la resta de l'Estat, com funcionen?, perquè en principi sembla que la lluita implica solidaritat...

Sí, hauria de ser solidària, però.. Nosaltres hem tingut contactes amb el grup d'objectors de Vic perquè és el que porta una línia més semblant a la nostra; i també amb algun grup de Madrid. Però en general falta informació i en realitat tenim pocs mitjans per a mantenir contactes.

No us sentiu una mica despenjats de la resta d'objectors de l'Estat, en la mida que la majoria de grups estan integrats en aquest moviment unitari que és el M.O.C.?

Si per una banda és lamentable que no estiguem units, crec que tampoc ens ha de preocupar massa si de veritat tots treballem per l'objecció. Es cert que amb el M.O.C. de Barcelona fa temps que no fem cap reunió conjunta, però potser ara amb la situació actual, sigui possible fer-ne alguna.

Com us organitzeu internament, en el grup? Quanta gent sou?

En el grup som al voltant de quinze persones. Actualment no tenim local i per problemes d'horaris no ens trobem gaire sovint. Hi ha tres àmbits d'actuació: el d'informació als partits polítics, del qual ja n'hem parlat; el d'elaboració i realització de serveis civils i el d'actuació dins dels Consells de la Joventut. En el segon àmbit estem mantenint una forta relació amb l'Ajuntament de Barcelona, relació que creiem molt important de cara a aconseguir suport a l'objecció. Hem realitzat ja diferents serveis civils: al Consell Municipal de la Joventut, al Col·legi de Metges (concretament al Gabi-

net d'Assessorament i Promoció de la Salut, on fa dos anys que treballen dos objectors), a la Biblioteca Popular de Montbau, a un Centre d'Acollida i Ensenyament del castellà a immigrants àrabs, etc. Ultimament l'Àrea de Sanitat de l'Ajuntament ens ha presentat una llista de 40 possibles serveis civils a realitzar per a ella.

Pel que fa al tercer àmbit, l'actuació dins dels Consells de la Joventut, ens és molt útil per a difondre i promoure l'objecció. Al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya hi ha una comissió d'Objecció que pot fer molta feina, ja que compta amb el suport polític de la Generalitat.

Com enfoqueu el tema de l'antimilitarisme? Creieu que objecció i antimilitarisme són dos mots que tenen alguna cosa en comú o no tenen res a veure?

Com a grup no ens hem plantejat mai el tema de l'antimilitarisme a fons com tampoc hem tractat altres temes interessants. Per tant t'hauré de contestar a nivell personal: quan estàvem dins del M.O.C. sosteníem que aquest havia d'evitar entrar en definicions massa concretes, havia d'englobar el màxim nombre d'objectors, ja que cadascú té la seva pròpia definició d'objecció. Quan es fan definicions com la del Congrés del M.O.C. de Landa hi ha el perill que no englobin a tothom. Es a dir, poden existir grups d'objecció que no es plantegin l'antimilitarisme, que ho siguin per qüestions nacionalistes o per determinats aspectes d'un règim polític o pel que sigui. Per tant, no es pot dir que tota objecció hagi de ser antimilitarista o que la lluita antimilitarista hagi de passar per l'objecció.

Pel que fa al nostre grup, jo crec -sempre des d'una visió personal- que d'alguna manera som antimilitaristes però sense tenir la necessitat de definir-nos-hi. D'altra manera, hi ha el perill d'anar a remolc de les circumstàncies.

LA HAGUE: ELS PUNTS SOBRE ELS NEUTRONS

Els primers dies del mes de Gener ens sorprenia un altre cop el diari amb aquesta nova: "Accident nuclear a la planta de processament de la Ha-gue". Davant d'això caldria fer el re-lat de com fou l'accident, a qui corres-ponen les responsabilitats, etc. Però penso que és el moment de mirar l'ener-gia nuclear des d'un altre prisma, si més no tan perillós com les radiacions ionitzants.

Ultimament ens estan intoxicant molt amb el fantasma de la crisi eco-

nòmica; però abans de continuar endavant cal precisar el significat de la paraula crisi: en el sentit primitiu vol dir "reflexió, pensament". Així doncs, sortir de la crisi serà la con-figuració d'un nou sistema. A més els futuròlegs ens parlen ja de la trajec-tòria per a sortir d'ella: l'energia nuclear. Ara bé, és una sortida per a qui ?.

Mirant una mica endarrera podem observar la insistència que van posar els empresaris de les companyies elec-tronuclears americanes per amagar allò que per a tots era una realitat des-prés de l'accident de Harrisburg, i així observem que no sols es tractava

d'una qüestió de credibilitat amb un tipus determinat d'energia, sinó que el que intentaven era mantenir els seus interessos que eren ni més ni menys que l'aconseguir monopolitzar el mercat electronuclear.

Les centrals nuclears, per elles mateixes, no són una sortida a la crisi en tant que energèticament, segons es-tudis econòmics sobre despeses d'ener-gia per Price i Lapman, el cost energè-tic des de l'extracció de l'urani fins a la fabricació de les barres de com-bustible és quatre vegades superior a les despeses d'una central tèrmica de carbó o fuel a ple funcionament i tot això sense tenir en compte les des-peses de reprocessament.

Ara bé, allò que en realitat són no és res més que, en principi, una font de movilitzar capital de cara a que les grans companyies elèctriques passin les purgues en les quals s'ofe-garan les més petites, i després la font de producció elèctrica que seria capaç de abastir els grans complexos de macroproducció que s'hauran servit de la seva capacitat de producció per superelectrificar tot el procés produc-tiu, i fins i tot, automatitzar-lo en molts casos, cosa que produirà: a) un augment de producció, i b) disminució de mà d'obra (per tant un abaratament del producte que el farà més competi-tiu) i més facilitat per controlar el mercat.

Aquesta és la funció que el gran capital li dona a l'energia nuclear. Ara bé, els efectes de la implantació d'aquest sistema els pagarem com sempre nosaltres. Aquestes grans aglomeracions industrials, cada cop més monolítiques, i tecnològiques, no fan més que allu-nyar-nos cada vegada més d'una possi-

FONDOMOC

ble futura autogestió, ja que cada cop està més lluny del'home la possibilitat de control d'aquests complexos monstrosos. D'altra banda, de cara a l'automatització podem preveure el sotmetiment del ritme de producció mecànic que imposaria l'home, amb totes les conseqüències (fisiològiques, psicològiques, etc), més control dels possi-

bles moviments de repulsa a l'ordre establert per mitjà de l'aplicació de la tecnologia, accentuació de la desconexió entre l'home i la natura...

Aquells que pretenen donar aquesta sortida a la crisi ens volen fer creure que es poden fer truites sense trencar els ous.

ENRIC PERIS

agenda

APAREIX EL DOSSIER DEL C.O.P.

"CONTRA EL SERVEI MILITAR... OBJECCIÓ POLÍTICA" és el títol del dossier que el C.O.P. acaba d'editar, com a material d'una campanya que a partir d'aquests dies enceta. Alguns dels temes tractats en aquest treball de 36 pàgines són: funcions de l'exèrcit (representatives, econòmiques i ideològiques), la repressió al S.M., el servei obligatori o l'exèrcit voluntari, les lluites contra la mili (a les casernes, desertions, objeCCIó de consciència...), què és l'O.C. política i el C.O.P., etc. El podeu adquirir per 75 ptes. dirigint vos al Col·lectiu: c/ Virgili 97,1-1, Barcelona-30.

CAMPANYA ANTI-BASES

El GANVA portarà endavant una campanya, amb molts d'altres grups, contra l'OTAN, els Tractats Bilaterals amb els EUA, i contra les Instal·lacions militars als Països Catalans. La campanya es farà del 19 al 29 de Març i es realitzaran un seguit d'actes. Ja us informarem.

DOSSIER CAS ERAT

Si us interessa adquirir aquest dossier, que explica la vaga de fam que realitzaren, pot demanar-lo a l'Ateneu llibertari del Poble Sec.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms

Adreça

Població Comarca

☐ Subscripció normal (400 ptes., 6 números)

☐ Subscripció DE SUPORT (600 ptes., 6 números)

FORMA DE PAGAMENT

☐ Personalment (al Casal de la Pau)

☐ Per correu (taló o efectiu al Casal. Bruc 26, 2on. BARCELONA

☐ Gir postal a nom de Magda Gómez. Virgili 97, 1-1, BARNA 30

☐ Ingrès al compte 563-78 de la Caixa de Pensions per la Veïllesa i d'Estalvis, Ag. Victòria, nº 329, a nom de Joan Vila.

ELS MILITARS NO PAREN

Actualment hi ha dos objectors empresonats i un altre amb ordre de "busca i captura". Els militars semblen no haver-se'n adonat de l'ordre interna del M. de Defensa (Gener 78) i continuen aplicant l'article 383 bis sobre "negativa a la prestació del servicio militar". Els empresonats són: José F. Zubra i Angel Hernández (Las Palmas). D'altra banda Juan Soler membre del MOC d'Almeria té ordre de "busca i captura". José Luis Martínez, Julián Jerez i J.A. Calonge empresonats pel mateix motiu, són ja en llibertat

MOVILITZACIONS CONTRA L'O-TAN I LES BASES

El passat 25 de Gener tingué lloc a Madrid una marxa sobre Torrejón en contra de l'Otan i les bases ianquis. Organitzada per la LCR i el MCE, comptà amb una gran participació (25.000 persones), la més gran fins al moment. Els temes són propers i cal fer el màxim de pressió. Calen més iniciatives com la de Madrid.

JORNADES ANTIMILITARISTES AL PAÍS VALENCIÀ

La darrera setmana de Gener tingueren lloc a València les II Jornades antimilitaristes del País

NOTÍCIES BREUS

Valencià. S'hi realitzaren força actes: xerrades, pel·lícules, festes,...

L'organitzador, el MOC del País Valencià, les valorà molt positivament, amb una forta assistència. Entre les xerrades, es poden destacar la realitzada pel grup de No-violència de Màlaga (N-V i moviment obrer), la de Xirinacs sobre Marxisme i N-V i la de Jean M. Muller sobre N-V i política. També els del GANVA hi participàrem amb una xerrada sobre l'O-TAN.

OTAN: LA DRETA TE PRESSA

Amb la pujada al poder de Reagan el procés d'integració a l'OTAN s'accelera: poc després de la presa de poder del nou president, l'ambaixada nord-americana a l'Estat Espanyol convidava els grups parlamentaris a visitar les instal·lacions de l'OTAN a Brusel·les. UCD, CD, Minoria Catalana, i PNB acceptaren, lògicament i marxaren d'excursió "patriòtico-proselitista" cap a Europa. Dies més tard apareix a "El

País" una informació sobre les pressions de l'Administració EUA perquè el govern espanyol concreti el calendari d'entrada a l'Aliança. El candidat a la presidència, Calvo Sotelo, pensa plantejar el començament de les negociacions en un màxim de 4 mesos. Ha arribat l'hora, doncs, de la veritat.

LA TORTURA TORNA A MATAR!!

El passat 13 de Febrer ingressava cadàver a l'hospital penitenciari de Carabanchel el presumpte membre d'ETA (m), José Arregi Izaguirre. El seu cos presentava nombrosos hematomes de gran tamany i cremades a les plantes dels peus. L'evidència de les tortures és clara. Sembla que als botxins de la DGS de Madrid se'ls va escapar la mà; ara ja no poden tornar enrera.

Que cadascú en tregui les seves conclusions. Nosaltres voldriem subscriure les paraules d'Alfonso Sastre (Egin 14-2-81): "Quienes se declaran contra toda violencia, griten ahora. Quienes en el diario 'El País' escribieron la expresión 'pura canalla', repítanla ahora. Quienes hicieron una jornada de huelga el otro día, haganla ahora. Quienes salieron a la calle para manifestarse por la paz, manifiéstense ahora."

BASTA DE OPRESION

la puta i el GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

QUE HE
FRACASSAT ?
TU HO PASSARÀS
PITJOR QUE JO !

FONDOMOC

GALIZA :
portaavions de l'OTAN
la U.D.S.

75 ptes 20 - MARÇ - 1981 N° 15

SUMARI

EDITORIAL	pàg. 3
L'ECONOMIA, SOTA EL CONTROL DELS IANQUIS	pàg. 4
GALIZA, EL PORTAAVIONS DE L'OTAN	pàg. 8
CAMPANYA ANTI-BASES	pàg. 13
RECULL D'ACTIVITATS ANTIMILITARISTES	pàg. 14
CRONICA D'UN RECLUTA DESPISTAT	pàg. 17
QUE FOU LA U.D.S.	pàg. 18
LLIBRES	pàg. 22
NOTICIES BREUS	pàg. 23

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIO

Nom i cognoms

Adreça

Població Comarca

☐ Subscripció normal (400 ptes., 6 números)

☐ Subscripció DE SUPORT (600 ptes., 6 números)

FORMA DE PAGAMENT

☐ Personalment (al Casal de la Pau)

☐ Per correu (taló o efectiu al Casal). Bruc 26, 2on. BARCELONA-10

☐ Gir postal a nom de Magda Gómez. Virgili 97, 1-1, BARNA 30

☐ Ingrès al compte 563-78 de la Caixa de Pensions per la Ve-
llesa i d'Estalvis, Ag. Victòria, nº 329, a nom de Joan Vila.

edita:

Grup d'Acció directa No-Violenta Anti-militarista

CASAL DE LA PAU C/.Bruc 26, 2on. Tf.:3-01-49-39 BARNA.10

Collectiu per una Objeció Política

C/.Virgili 97, 1er.1a. Tf.:3-11-44-45 BARNA.30

editorial

"Prudència, moderació, serenitat" són paraules que sentim a tothora després del cop d'estat fracassat del 23 de Febrer. Es a dir, que sobretot no diguem allò que pensem i que si ho fem, que sigui de la forma més moderada possible.

Pero, ves per on!, resulta que sí que tenim moltes coses a dir: ens han quedat massa dubtes i massa preguntes sense resposta després del dia 23. I no pensem pas callar - nos-les.

Com a antimilitaristes hi ha dues qüestions que ens preocupen més: la primera ens ve al cap en pensar en tots aquells que, de forma obligada, estan fent el servei militar. Quina sensació es deu sentir quan ets forçat a sortir al carrer amb les armes a defensar determinats interessos i directament contra el teu poble ?.

Aquest cop s'ha vist ben clar: no ens equivoquem quan diem que la funció principal de l'exèrcit no es pas la defensa exterior sinó el control de la situació a l'interior, i quan ens oposem a fer el S.M. com a forma de no-cooperació.

I alcem la veu contra aquesta por de dir les coses pel seu nom, contra aquesta lloança generalitzada a les FFAA per la seva "fidelitat" a la democràcia, quan tots sabem que les coses van per un altre camí.

El segon punt que ens afecta és pensar quins mecanismes de defensa s'haurien pogut utilitzar si el cop arriba a triomfar. Es un tema que tothom ha silenciats: ningú prova de reflexionar i investigar com, des de la base, es pot donar una resposta a un cop militar. És possible -ens preguntem alguns- contestar de forma no-violenta, amb resistència passiva o desobediència civil ?

De segur que val la pena començar a debatre aquests temes, perquè més que mai les circumstàncies fan pensar en una intensificació de la repressió general sobre tots aquells que qüestionem per algun lloc el sistema.

LA PUÇA I EL GENERAL

A l'hora de plantejar-se quina ha estat la importància real del capital estranger en la nostra economia el primer que hem de fer és precisar quina ha estat la quantitat d'aquesta penetració. Es pot situar als voltants dels 8.700 milions de dòlars, dels quals una mica menys d'una tercera part corresponen a la inversió directa al capital de les empreses, de les quals dues tercers parts corresponen a les participacions de tipus majoritari.

I si bé sembla que aquesta penetració és relativament modesta en comparació amb la produïda a la resta dels països d'Europa, s'ha de pensar que aquestes inversions representen un percentatge molt més gran respecte al Producte Interior Brut del que és normal en aquests països. El que sí és cert de totes maneres és que l'aparició i el desenvolupament de les inversions estrangeres a Espanya des del 1959 engeguen tres processos simultanis de gran importància i que tingueren la conseqüència de reintegrar-nos al sistema capitalista mundial sota l'hegemonia dels Estats Units.

Aquests tres processos són: 1) el procés de desnacionalització (internacionalització) dels sectors productius bàsics; 2) l'aparició en l'escena de l'economia espanyola de les empreses multinacionals i 3) la reorientació i l'agregament de la nostra tradicional dependència comercial i tecnològica.

L'Economia a control ianc

FONDOMOC

El rei Juan Carlos i Mr.

la sota el del dels quis

DÍDAC

Nelson Rockefeller.

1. DESNACIONALITZACIO DELS SECTORS PRODUCTIUS BASICS

Pel que fa a l'origen d'aquestes inversions cal destacar que el 90% procedeixen dels Estats Units i dels països de l'Europa Occidental, encara que les procedents d'aquests últims no són sovint altra cosa que inversions de filials de les multinacionals americanes a Europa, especialment a Suïssa, amb la qual cosa la inversió global dels EUA podria molt bé superar el 50% del total. Cal dir igualment que es produeix un gran increment de les inversions provinents de França i especialment de la R.F.A.

Dins d'aquest procés es destaquen tres característiques principals:

- a) les inversions es concentren en empreses amb un important pes específic dins l'economia espanyola (veure quadres adjunts): el capital estranger tendeix cap al domini de les grans empreses, i dins d'aquestes fa cap a les que desenvolupen activitats més dinàmiques, expansives i amb més alt nivell tecnològic.
- b) es dirigeixen cap als sectors "punta", cap als sectors que ofereixen millors possibilitats d'expansió dinàmica a curt termini, com ara el de l'alimentació (dels 19 hipermercats que funcionaven el 1977, tan sols un era de capital eminentment nacional) o el de l'automoció.
- c) per últim i com a conseqüència natural de tot això, les empreses amb participació estrangera es troben en una po-

FONDOMOC

sició realment molt favorable pel que respecta als rendiments de la inversió (el 50% de les 466 majors empreses espanyoles tenen participació estrangera i generen el 72% del benefici brut).

Ens trobem doncs davant d'una important desnacionalització de l'excedent que anirà a parar a llarg termini a que el corrent de sortida de recursos (via repatriació de beneficis) superi l'entrada (noves inversions). Mentrestant, la reinversió d'aquests beneficis a Espanya accentua la desnacionalització de l'aparell productiu i s'entra així en una mena de cercle viciós que tendeix a enfortir progressivament les empreses amb interessos estrangers i les permet controlar de forma creixent l'economia del país i, més concretament, la de les activitats industrials.

2. LA PENETRACIÓ DE LES MULTINACIONALS

L'any 1973, de les 300 multinacionals més importants, 241 mantenen a Espanya algun nexa d'inversió o assistència tècnica. Aquí això té una repercussió molt diferent a la dels altres països europeus, ja que aquí no existeixen empreses que puguin fer front a la penetració de les multinacionals, les quals es troben, per tant, sense competència. Així, el poder de pressió i de decisió que penetra amb cada dòlar és molt superior a allò que el tipus de canvi pot reflectir com a entrada de capital. Això

suposa dependre directament i no tan sols per la via comercial o monetària, d'unes entitats que dominen una part decisiva de l'activitat econòmica del món capitalista, que exerceixen una fosca però al mateix temps innegable influència

La lluita reivindicativa dintre de les multinacionals sempre ha estat molt difícil sense l'existència d'una coordinació obrera entre les diferents filials repartides per tot el món.

sobre multitud de governs, i dacant les quals les possibilitats de resistència dels treballadors i fins i tot de la burgesia nacional es veuen molt disminuïdes.

3. EFECTES SOBRE L'ESTRUCTURA DEL COMERÇ EXTERIOR

En relació amb les empreses espanyoles, les que tenen capital estranger importen molt i exporten poc, donat el seu

específic interès pel mercat interior: el dèficit comercial és part important de les estratègies de les empreses desnacionalitzadores. Aquest dèficit resulta del proveïment dels equips des de l'estranger, preferentment des de la casa-mare, així com de matèries primeres, assistència tècnica, etc. Els sectors on la penetració del capital estranger és major (químic, automoció, material elèctric, alimentació, etc) corren gairebé amb el 80% dels pagaments exteriors per tecnologia. Les estadístiques mostren que com més gran és la part de capital estranger més es paga per tecnologia. D'aquí pot deduir-se que les inversions estrangeres no tan sols no han anivellat el nostre dèficit tecnològic, sinó que fins i tot contribueixen a agreujar el seu efecte negatiu sobre la balança de pagaments.

Finalment, i com a conseqüència de tot el que hem dit

es produeix una forta dependència ideològica i cultural, que deforma les característiques pròpies d'aquest país i l'obliga a l'adopció de pautes de consum i de conducta pròpies en general de l'"american way of life". Al mateix temps, Espanya pren partit de forma evident darrera les posicions americanes en política exterior, es a dir, també diplomàtica i internacional.

Totes aquestes raons mouen a resaltar la importància que la inversió estrangera ha tingut com a mecanisme d'inserció d'Espanya a la cadena imperialista. Però l'anàlisi sobre tal inserció no pot ésser unilateral, ja que és evident que es tracta d'un problema estructural i subjecte per tant a l'acció de múltiples forces, entre les quals no és precisament la menys important la protagonitzada per la penetració del capital estranger.

FONDOMOC

1)

QUADRES

- (a) Empreses amb facturació inferior a 500 milions de ptes.
(b) 500 primeres empreses industrials (1975)

Empreses	Nº d'empreses amb participació	%
(a) 1533	365	23,8%
(b) 500	200	40%

2)

Distribució sectorial (&) de la inversió estrangera

Sectors	Nº empreses	Amb participació	%
Químic	98	48	49%
Farmacèutic	48	28	46%
Mat. elèctric i electrònica	83	34	41%
Const. mecàniques	122	43	35%

(&) de les 1533 empreses amb facturació inferior a 500 milions.

GALIZA, el porta

SANTIAGO R

L'estació DECCA es retalla-
va dalt del munt Iroite, com el far
de la illa del final del món. Al
voltant de la mole del Barbanza es
fa un estrany buit físic: la mese-
ta es talla tot al llarg i baixa
cap a la mar, en un escàndol de va-
ques, béns i cavalls.

- No sé per què em recorda les illes
de les històries d'Ulisses.

- ...nàufrag d'un submarí de la KGB.

Cap al tard puja de l'oceà una
inquietant sensació de mileni.

- Viu algú a la meseta ?

- Els homes de pedra. Tan antics i
primitius com els blocs megalítics
amb què apuntaven les finestres de
les cases.

Dues viles, Balteiro i Noceda,
cauen dintre del perímetre de segu-
retat de la base. Desapareixeran, se-
gur. No hi hagué protestes. Més aviat
ni s'assabentaren. Des de sempre ro-
magueren aïllats. Els talaren les
muntanyes comunals i aprofitaren els
seus dolls d'aigua sense donar-los ni
un duro. No tenen ni llum ni escola.
- És curiós perquè aviat tindran heli-
còpters.

En arribar la nit es retira el
ramat. Queden els cavalls i els dòl-
mens. La llum de les estrelles salta
per les pedres fent més forta la sen-
sació del temps remot. L'Iriote dei-
xarà de ser el paradís dels arqueò-
legs afeccionats.

Les restes, suposats però mai
excavats, quedaran sepultades per to-
nes de Coca-Cola. Els interessos mi-
litars del radar són massa alts i
presurosos com per perdre el temps
en aquelles coses. Occident perilla.
- És clar que el coronel no sabrà
que els gripaus s'ajuntaven per a
jugar a cartes a la meseta les nits
de lluna plena. Qualsevol dels homes
de pedra ens ho pot confirmar.

- Doncs hauran de fer pilots de
B-52 perquè la guerra ja és aquí.

Per la ràdio del Citroen,
muntanya avall, parlen de la possi-
ble iniciativa americana de minar
l'entrada del Golf Pèrsic. El pre-
sident dels EUA demana a l'ambaixa-
dor espanyol que es prenguin mesu-
res de represàlia.

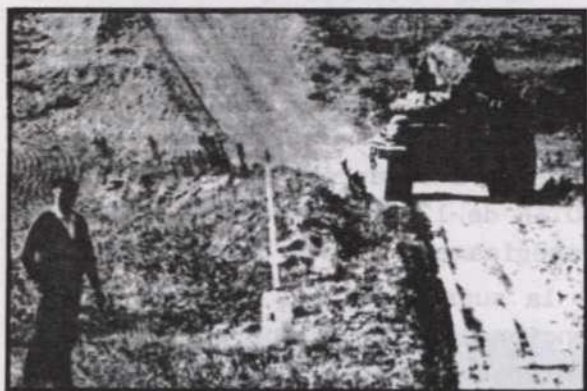
- Canvia d'emissora, vinga !

taavions de l'OTAN

D. ROMERO

Allí dalt els motors d'alimentació de l'estació DECCA, radar civil, formiguegen com un submarí. La importància donada al misteriós radar militar trastocà l'actual sistema de seguiment del transport aeri i marítim del nord-oest ibèric.

"I hi ha cap dubte que això està relacionat amb l'OTAN" afirma un tècnic de l'estació. "En principi, varen pensar en revestir l'estació de

plom, però ni així. La potència del radar militar és extraordinària. Traspassaria el plom".

La història de les expropiacions de terrenys és una més de les moltes patides a Galiza. Ningú féu cas, en el seu dia, de la resolució del Consell de Ministres publicada en el B.O.E. el mes de Març de l'any passat, en la qual es declarava urgent l'ocupació de finques per a instal·lar el radar de Barbanza, zona tècnica i aquartelament, a l'Iriote.

El tema afectava 27 Hs. de terra comunal, pertanyents a parròquies dels ajuntament de Louseme, Porto Do Son i Boiro. Malgrat tot no existeix sinó una fantasmagòrica preocupació pel tema. Per aquesta data, batlles i regidors dels ajuntaments afectats, convidats per l'exèrcit de l'aire, visiten les instal·lacions militars de Villatobas i Torrejón de Ardoz, a Madrid. Els capitans Vigil i Calderón, tornen la visita a l'Agost. A Galiza els periodistes desmenteixen la pressumpta vinculació amb l'OTAN.

"El radar és nacional amb tecnologia americana", diuen. L'objectiu de la seva visita és, de fet, tassar el preu de la terra, que a més, serà a una quantitat ridícula: 6 pesetes per m².

La conscienciació entra per l'estòmac. El dia 4 de Setembre la junta de veïns de la parròquia de Nebra s'hi oposa decididament: "Donar la terra a aquest preu és tirar-la". Les discussions s'estenen als municipis. González Groveiro, batlle de Porto do Son, afirma que els camps comunals són propietat dels veïns i es mostra d'acord amb la voluntat ja expressada d'aquests. Al contrari que a Boiro, on el ~~controlista~~ López Silva opina que els beneficis del radar són per a tots els municipis i que, en aquest context, "els veïns no són

FONDOMOC

representatius i no hi ha res per parlar amb ells", per la qual cosa l'alcaldia decideix donar els terrenys. Lousame resulta ser el municipi més afectat: 16 Hs. totalment dedicades al pastoreig del ramat. Fins a l'últim minut l'ajuntament mantingué la postura de vendre, però a 30 ptes. el metre quadrat.

Durant el mes de Febrer, el coronel Pérez Guardiola procedia a aixecar les actes prèvies a l'expropiació. El comunista González Grovei ro es nega a signar, López Silva sí que firma i el socialista José Vidal alcalde de Lousame, estampa també el seu nom, aclarint que la muntanya no està en venda. Fins aquí la història de Barbanza explicada així una mica per sobre.

LISBOA, UMBRAL BÈLLIC DEL CONTINENT

No cal anar gaire lluny per a trobar l'origen del radar de Barbanza. N'hi ha prou amb una mica de paciència i de disposar d'un arxiu de premsa d'uns quants anys enrera. La cosa comença un soleiat dia de tardor de 1964 quan 28.000 marines embarcaven en els ports nordamericans cap a Huelva. L'any anterior, les maniobres de transport aeri de tropes americanes a Europa, directament a Alemanya Occidental, demostraren la inviabilitat d'aquesta via de penetració militar.

15.000 ianquis foren col·locats en territori alemany en 63 hores, però els 20 milions de dòlars gastats feren pensar al Pentàgon en un altre sistema menys costós.

L'alt comandament militar nordamericà proposà llavors a l'espanyol la realització d'unes curioses maniobres conjuntes: es tractava de provar el temps que una gran flota d'invasió americana tardava a guanyar el sud d'Europa. D'aquesta

manera nasqué el "Steel Pike I" (Operació Llança d'Acer).

La costa andalusa, amb el port de Lisboa es convertien en els umbrals bèl·lics del continent. El dia 30 d'Agost del 1964 l'"Atlantic Fleet Amphibious Force" desembarcava 30.000 homes (2.000 eren espanyols) en el port de Huelva. 80 vaixells traslladaren en un raonable període de temps, el doble contingent de tropes que la "Big Lift" (Operació aèria) amb tretze tones de material pesat per cada soldat. El cost es rebaixà en un 60%: 300 dòlars per home.

La premsa espanyola de l'època, menys preocupada que no pas ara pel tema OTAN, ressaltava el resultat de l'operació "Llança d'Acer" i l'important paper a jugar per l'Estat espanyol en la "Defensa de Occident".

També per aquella època els americans lliuraren a l'Armada espanyola noves fragates que suposarien les primeres unitats avançades tècnicament. Políticament, "Steel Pike I" fou el primer apropament formal a l'OTAN de l'Estat espanyol, però estratègicament suposà la confirmació de la supremacia del projecte convencional en els plans europeus del Pentàgon. Aquella guerra, en els papers (avui sembla que també en la realitat) comença a la Península Ibèrica. Després de 16 anys, "Llança d'Acer" és un programa militar encara vigent.

AUTOPISTES CONTRA EL PACTE DE VARSOVIA

Les intencions europees del comandament militar americà anaven paral·leles al debat nuclear al Pentàgon. La revista "Scientific American" fou sempre una font d'informació de

primera mà per les seves confirmades vinculacions al "Sancta Sanctorum" militar de Washington. A l'edició espanyola de Juliol del 1978 la revista divulgava la posició majoritària de l'exèrcit USA: la panacea de la bomba de neutrons -tecnicament coneguda com "de radiació intensiva", susceptible d'ésser utilitzada en una guerra nuclear limitada, amb suportables perjudicis pels aliats occidentals- té una dubtosa utilitat militar.

"Si les forces del Pacte de Varsòvia -diu la revista- movilitzes sin les tropes en el front segons l'escala que tenen prevista, i si les forces de l'OTAN continuessin amb substitucions individuals dins de l'estructura actual de divisions, una guerra nuclear a Europa probablement afavoriria a la Unió Soviètica, àdhuc en el cas que els EUA tinguessin més i "millors" armes nuclears".

L'informe de "Scientific American" desvetlla una cosa força important: els tres eixos d'un hipotètic atac del Pacte de Varsòvia coincideixen amb la xarxa europea d'autopistes.

Un altre paragraf altament significatiu: "No hi ha cap raó per a pensar que l'OTAN és incapaç de defensar l'Europa Occidental sense utilitzar les armes nuclears. Per això, alguns emplaçaments incorrectes de forces han d'ésser corregits. Les línies de comunicació poden desplaçar-se cap enrera, tot al llarg dels eixos previstos del camp de batalla. Els aeroports podran estar més dispersats". Es a dir, la descentralització de la guerra i el consegüent enfortiment militar de la reraguarda, en la qual Galiza cobra un interès bèl·lic vital. Pels americans això vol dir la necessitat de disposar d'unes vies ràpides de comunicació que els permeti traslla-

Garrigues Walker és un dels impulsors de la tan contestada autopista de l'Atlàntic. En la foto s'observa un tram en construcció.

dar material pesat de guerra (fonamentalment tancs) des del sud d'Europa. La solució òptima són les autopistes.

Aquests tres probables fronts d'atac del Pacte de Varsòvia són tres grans artèries de comunicació militar tot al llarg del Mediterrani, pel centre d'Europa i pel mar del Nord. Aquesta darrera, coneguda amb el nom de "Ruta esmaragda" (ruta esmeralda) és la més important de les tres; enllaça la península escandinava amb Lisboa a través de Galiza, Cantàbria, Euzkadi, França i Alemanya. L'instrument polític-financer encarregat de ultimar l'operació, es mou en l'esfera del "Chase Manhattan Bank", sota la batuta de Rockefeller, l'home del qual a Espanya és Garrigues Walker, present també al naixement de l'autopista de l'Atlàntic.

UNA BASE AÈRIA A LA CORUÑA

A un any escàs del significatiu treball publicat per "Scientific American", els emplaçaments incorrectes eren a punt de ser corregits. El periodista Xavier Navaza, a "El Periódico" del Juliol del 1.979 informava de la intenció americana d'instalar una base aèria prop de La Coruña, al triangle comprès per les poblacions de Malpica, Carballo i Laracha.

"España, no hi ha dubte, està estratègicament indefensa pel nord. A part, seria de gran utilitat per a la defensa d'Europa i de les unitats navals de l'OTAN oferir una plataforma als portaavions operatius en tot moment i molt propera a les bases navals de Rios i El Ferrol" deia una carta enviada pel comandament americà de l'OTAN a l'aleshores ministre d'Afers Exteriors espanyol, Marcelino Oreja, i al vicepresident del govern Gutierrez Mellado, parlant del projecte de fer de Galiza un portaavions sobirà de l'Atlàntic, amb una cobertura estratègica que abastaria Lisboa, les Açors, Gran Bretanya, i el Golf de Bizkaia. En aquesta carta, es parlava també d'unificar la brigada aeriortransportable "Isabel la Católica" del exèrcit de Terra, actualment dividida en dos batallons establerts a la Coruña i a Santiago. Arribat el cas, la brigada seria traslladada a les proximitats de la base.

El tema de la base travessa ara per un període de silenci oficial. Hi ha qui vincula el seu futur proper amb la potència del radar de Iriarte i amb l'urgència amb la qual s'és disposat a portar a terme l'expropiació de terres.

CAMPANYA anti-BASES

CONTRA LES BASES, L'OTAN I LA MILITARITZACIÓ DELS PAÏSOS CATALANS

Des de fa més de dos mesos el GANVA està treballant en la realització d'una campanya contra els tractats bilaterals amb els Estats Units. Creiem que els contactes per a la renegociació ja han començat el 17 de febrer; contra l'OTAN -cal també recordar que amb Calvo Sotelo tot el procés d'entrada s'accelera notablement- i contra la militarització dels Països Catalans.

En aquests moments pensem que resulta urgentíssim l'endegar una forta mobilització al voltant d'aquests temes que cada vegada tenim més a sobre.

Per a engegar la campanya hem connectat amb tots els grups i partits que podien estar-hi interessats i després d'unes quantes reunions s'ha finalment aconseguit tirar endavant.

Els actes programats en un principi se centren en els dies 4 i 5 d'abril (recordem que el primer d'ells és el 33 aniversari de l'OTAN) i consistiran en un míting pel primer dia i una manifestació per al segon. En el moment de redactar

aquesta nota no estan fixats encara ni el local on se celebrarà el míting ni el recorregut de la manifestació.

Sembla bastant clar que el moment de la veritat pel que fa als temes OTAN i bases està arribant i a nosaltres almenys, que portem ja més de tres anys treballant aquestes qüestions, ens sembla també evident que és ara justament quan cal fer un esforç molt gran per a impedir amb la lluita popular que s'entri a l'OTAN, que es renovin els tractats amb els EUA i que el procés de militarització dels Països Catalans (que es manifesta principalment a través de l'ampliació de les instal·lacions militars i la potenciació de la indústria d'armaments) sigui deturat. Es per això que un cop més et volem fer una crida, amiga/amic, per tal que col·laboris activament tant en els actes de la campanya com venint pel grup i treballant amb nosaltres.

No creus, potser, que ja comença a ser hora que ens coneguem?

QUIM

Recull d'activitats antimilitaristes

Com us vam anunciar en el darrer número, hem preparat un recull d'activitats antimilitaristes de l'any 80. Per elaborar-lo vam demanar informació a grups d'arreu de l'Estat. Malauradament no tothom ha respost a la nostra crida. És per això que segurament hi trobareu força coses a faltar, moltes més que no pas ens hauria agradat. Malgrat tot, ens plauria repetir l'experiència l'any vinent: que ens arribessin informacions més detallades i de molts altres llocs.

Creiem, però, que el present recull, com a primer pas, resulta prou interessant.

GENER DEL 1980

- 3.-**Barcelona.** Campanya contra les joguines bèl·liques. Encartellada i teatre de carrer.
- 13.- **Madrid.** Encartellada davant Capitania General per la llibertat de Gregorio Donoso (detingut el 5-10-79).
- 15.-**Cáceres.** Judici de faltes a 2 O.C. per "daños y propaganda ilegal".
- 23.-**Madrid.** Tres O.C. inicien una vaga de fam per la llibertat de Donoso.
- 27.-**Madrid.** Vuit O.C. encartellats davant Capitania General per Donoso. Detenció.

FEBRER DEL 1980

- 16 i 17.-**Madrid.** Assemblea estatal del MOC. Es rebutja el projecte de llei.
- 23 i 24.- 1ª Assemblea d'objecció i antimilitarisme d'Extremadura.
- 27.-**Barcelona.** Dos O.C. detinguts i maltractats per la policia municipal.

28.-**Barcelona.** Es posen denúncies i es reparteixen octavetes explicant el fet.

Finals de mes.- Andalusia. Campanya per la llibertat de Pelaez i Donoso.

MARÇ DEL 1980

- 9.-**Cáceres.** Encartellada i repartiment d'octavetes amb motiu de la talla de quintos.
- 15.-**Barcelona.** GANVA. Acció davant el consolat nordamericà contra la política del govern de UCD.
- 16.-**Bilbao.** Detenen a Daniel Gonzalez per repartir una octaveta contra la mili a la talla de quintos.
- 18.-**Bilbao.** Vintidós O.C. fan una asseguda davant el Govern Militar, repartint la mateixa octaveta que Dani. Detenció.
- 19.-**Bilbao.** Surten 21 O.C en llibertat provisional.
- 20.-**Barcelona.** Vint O.C. fan una asseguda de davant Govern Militar i es reparteixen les mateixes octavetes que a Bilbao.

23.-Barcelona. La policia registra el Casal de la Pau.

23.-Pamplona. Marxa de 13 persones encartellades fins al Govern Militar per la llibertat de Dani i Santi (empresonat el dia 18).

23.-Bilbao. Encartellada de 35 O.C. davant els Govern Militar i Civil.

Finals de mes.-Córdoba. Es forma el Col·lectiu Anti-OTAN. S'encartellen 10 estatuets i es col·loca un "Monument de l'OTAN als caiguts de la 3ª guerra mundial".

23 al 30.-Barcelona. II Jornades anti-OTAN (GANVA). Inici amb cercavila. Xerrades-debat sobre l'OTAN (GANVA), militarisme (Viceng Fisas), la Trilateral (Mikel Orrantia), Larzac (gent d'allà), i bases nordamericanes (Sagasetta). Recital de poesia antimilitarista i cercavila de cloenda.

28.-Cáceres. Enganxada de cent cartells fets a mà contra l'OTAN.

30.-Cáceres. Cercavila-manifestació contra l'OTAN. Repartiment d'octavetes.

ABRIL DEL 1980

1 al 6.-Andalucía. Campanya anti-OTAN (es formen comitès, xerrades, cartells, edició material, etc.)

15.-Donosti. Sentada davant Govern Militar, en protesta per l'obertura d'acta de processament a Dani. 6 detinguts amb maltractaments.

16.-Bilbao. Ordre de "busca y captura" contra els 19 O.C de Bilbao que varen fer l'acció el dia 18-3-80.

27.Barcelona.- Encartellada a les Rambles, en solidaritat amb Euskadi.

27.-Cáceres. Encartella i repartida d'octavetes.

MAIG DEL 1980

4.-Bilbao. 40 persones encartellades davant el Govern Militar. Detenció.

6.-Bilbao. 16 dels O.C en "busca i captura" fan una acció i s'entreguen.

6.-Barcelona. Comencen les accions de permanència davant el Govern Militar. Cada dia es fan sentades i encartellades.

7.-Girona. Acció i repartiment de l'octaveta "no a la mili".

18.-València. Encartellada de 23 persones del MOC davant el Govern Militar. Detenció.

9.-Girona. Encadenada de 5 O.C davant el Govern Militar. Detenció.

10.-Manresa. Encadenada.

11.Baracaldo. Encartellada de 90 persones, per la llibertat dels O.C. empresonats, convoquen Gestores pro-amnistia, partits....

11.-Osca. Encartellada de 9 persones.

12.-Donostia. Comencen les accions de permanència davant el Govern Militar.

12.-Bilbao. Comencen les permanències davant el Govern Militar.

14.-Madrid. S'envien cartes a tots els parlamentaris.

14.-Badajoz. 5 O.C. comencen una tancada a la parroquia del Cerro de los Reyes.

17.-Tarragona. Encadenada de 4 O.C. Detenció.

17.-Basauri. Marxa de 100 persones encartellades de Bilbao a Basauri. Asseguda davant de la presó. Dissolts violentament.

18.-Córdoba. 3 O.C es manifesten, lligats i amb la boca tapada, encartellats. Detenció.

19 al 23.-Córdoba. Cicle de conferències d'iniciació al antimilitarisme. Xerrades-debat sobre l'objecció, blocs militars i carrera d'armaments, i defensa popular no-violenta. Organitzades pel MOC de Córdoba.

20.-Vitoria. Acció davant el Govern Militar.

22.- " Tres O.C. encartellats davant el Govern Militar.

23.-Madrid. Cinq O.C. encartellats davant el Ministeri de l'Exèrcit.

24.-Barcelona. Encadenada de 17 O.C. davant el Govern Militar. Detenció.

24.-Lleida. Tres O.C. encartellats davant el Govern Militar.

24.-Vitoria. Encartellada davant el G.M. Detenció

24.-Madrid. Asseguda de 8 persones davant el Govern Militar.

25.-Vitoria. Marxa de Vitoria a Nanclares de la Oca; als 3 Km. la policia dissol. Detencions

25.-Basauri. Els empresonats comencen la vaga de fam.

26.-Madrid. Pelaez es declara objector i surt en llibertat.

26.-Madrid. Asseguda davant el Ministeri de l'Exèrcit. Detenció.

27.-Bilbao. Començen les permanències i dejunis de 12 hores a "El Arenal".

28.-Manresa. Sis O.C. inicien una tancada amb vaga de fam a l'Església de la Sagrada Família. Roda de premsa.

28.-Sevilla. Sis O.C. detinguts mentres enganxaven cartells sobre la situació dels detinguts a Euskadi.

31.-Barcelona. Darrera acció de permanència davant el Govern Militar.

JUNY DEL 1980

1.-Barcelona. Dia de les FAS. Cercavila, i repartida d'octavetes, celebrant el dia de les forces desarmades.

1.-Andalucía. Dia de les FAS. Marxa des de el Campament Benitez (Torremolinos) a Málaga, per la carretera de Cádiz.

1.-Manresa. Deixen la vaga de fam, i fan una encartellada.

2.-Pamplona. Permanència i dejuni de 12 hores davant el Govern Militar.

2.-Madrid. Sentada davant el Ministeri de l'Exèrcit.

4.-Madrid. Sentada de 3 O.C. davant el Ministeri de l'Exèrcit. Detenció.

5.-Bilbao. Marxa de 50 persones de Santurce a Bilbao.

7.-Barcelona. 10 O.C. ocupen la caravel·la de Colom al port. Detenció.

9.-Iruña. 3 O.C. inicien una vaga de fam indefinida a la Pça. del Castillo. Detenció.

11.-Iruña. 6 O.C. detinguts quan feien una encartellada davant el Govern Militar.

11.-Bilbao. Els detinguts compleixen 17 dies de vaga de fam.

12.-València. Encartellada de 21 O.C., davant Capitania General. Detenció.

13.-Bilbao. Als 19 dies de començar la vaga de fam, els hi donen la llibertat provisional.

JULIOL DEL 1980

18.-Barcelona. Festival presentació de les Marxes Antinuclear i Anti-OTAN.

AGOST DEL 1980

10 al 30 Marxa Anti-OTAN.

10.-Ascó. Inici de la marxa, cercavila i teatre de carrer. Monument a la Bomba atòmica.

11.-Tarragona. Recital del grup de cançó valenciana Al Tall. Lectura del Manifest Central Marxa.

14.-Vilanova. Manifestació i cremada d'un missil cartró.

15.-Vilafranca. Recital amb cantants de la comarca.

17.-Subirats. Actes a tots els barris.

18.-Barcelona. Cercavila-manifestació. Festival a les Cotxeres de Sants.

19.-Barcelona. Acció simbòlica a la Rambla contra els blocs militars. A la tarda acció contra el tràfic d'armes: 5 persones s'encadenen davant Comandància de Marina. Detenció.

24.-Blanes. Acció a la platja: enfonsament d'un submarí nuclear.

27.-Pals. Ràdio Liberty. Intent d'ocupació de les instal·lacions de Ràdio Liberty: asseguda al davant i 24 hores de vaga de fam.

29.-L'Estartit. Intent d'ocupació de la base de comunicacions militars de LORAN. Forta repressió policial.

30.-Figueres. Actes finals de la Marxa. Animació per a la mainada. Debats simultanis sobre "militarisme i ecologia", "bases", "desarmament" i "imperialisme". Festival de cloenda amb Els Esquirols i F. Pi de la Serra.

NOVEMBRE DEL 1980

15.-Càceres. Enganxada de 90 cartells contra el sorteig de quintos; repartiment d'octavetes.

DESEMBRE DEL 1980

23.-Sevilla. Sentada davant el consolat de França per ça a Sevilla, per l'insubmissió François Rodriguez.

23.-Barcelona. Campaña contre les joguines bèl·liques. Teatre de carrer i repartida d'octavetes 26 al 5.-Barcelona. Colocació d'un stand al saló de l'infancia.

La Campaña contre les joguines bèl·liques, es realitzà també a: Torrelavega, Burgos, Salamanca, Gijón, Palència, Basauri, Zamora, Huesca, Zaragoza, València i Alacant. A tots aquests llocs es feren multitud d'activitats.

Crònica d'un recluta despistat

Un soldat de Betera, un dels pobles on es troben les forces militars més potents del País Valencià, ens explicà que des de Desembre estaven essent preparats militarment amb gran rigor; és a dir, que estaven essent molt putejats. I ara comprén perquè tanta preparació sobre la guerra urbana durant aquest temps.

El dilluns dia 23/2/1981 estaven des de les 10 del matí en estat d'alerta. Els digueren que anaven a sortir a unes maniobres imprevistes a Castelló de la Plana. Però començaren a dubtar-ne ja que la quantitat d'armament, munició, bales, etc., era desproporcionada a la de les altres ocasions. El nerviosisme s'anà apoderant dels soldats a mesura que avançava la tarda. Tot el dia havien estat preparats en tratge i armament de combat. I pogueren escoltar la ràdio a despit de la prohibició. Entre els soldats, en assabentar-se del que passava s'organitzà una de ben grossa. Sobretot en escoltar el ban de Milans del Bosch. Els insults més petits entre la tropa eren els de fills de puta, assassins i semblants. Existia una situació de rebuig general, llevat alguns elements que es creien que estaven a la fira o en el circ.

Total, que sortiren a patrullar cap a València. El capità d'una companyia estava plorant, no hi estava d'acord, però tot i així, l'ordre que donà fou de disparar a tocar si algú traspassava un cordó que havien fixat. Com anècdota serveixi que el tinent coronel d'aquesta caserna ometé les ordres de Capitania General III Región Militar, i fins que no es presentà un general "indeterminat" perquè tragués els soldats al carrer, ell no ho feia perquè no tenia clara la finalitat de treure'ls.

La tornada a les casernes fou tranquil·litzadora, però a les casernes es no

tava molta tensió els dies següents i sobretot és difícil d'obtenir informació a causa que els oficials estan més muts que de costum.

També es "rumoreja" que en alguns indrets, grups de soldats estaven preparant l'escapada amb tot el material de combat. És clar que això és a nivell de comentaris.

D'altra banda, de fonts més aviat directes, la situació és molt greu, ja que l'ambient entre els oficials és, en general, favorable als feixistes-golpistes.

¡VISTA AL FRENTE...ARRRRRR...!

Señor general,
con su permiso,
con su venia,
con su bondad,
con su licencia,
con su gentil beneplácito
y gentileza,
con su exquisita deferencia;

con su permiso,
general,
quiero decirle en nombre de los torturados,
con su venia,
general,
quiero decirle en nombre de los fusilados,
con su bondad,
general,
quiero decirle en nombre de los destrozados,
con su gentil beneplácito
y gentileza
general,
quiero decirle en nombre de los reventados,
con su exquisita deferencia
general,
quiero decirle en nombre de los sobrevivientes:

¡QUE ESTAMOS HARTOS
GENERAL,
QUE ESTAMOS HARTOS!!!

"Creed en Dios, en Buda, creed en cualquier cosa pero no organicéis la U. D.S. en el cuartel porque os follaré"... aquestes paraules eren pronunciades amb aire amenaçador pel comandant Suarez, de declarada vocació franquista el 8 de gener del 1978 a la caserna "Galicia 78" d'Oscaca.

Que l'exèrcit no ha canviat en essència en relació amb els negres darrers 40 anys no és res que ens vingui de nou, el passat intent cop d'estat (el "tejerazo") ens ho ha palesat amb escreix; tampoc no deixa de ser indicatiu en aquets sentit el fet que continuïn entre els llocs de la més alta oficialitat, militars que se sublevaren juntament amb el general Franco el Juliol del 36 i no es vegi cap intenció de depurar-los.

Sens dubte els qui han patit i pateixen diàriament les conseqüències directes d'aquesta desgraciada realitat són els reclutes. Tothom sap que avui encara no existeix ni el respecte als més elementals drets dintre dels quarters. Algú ha dit que a Holanda és inconcebible que un oficial doni una bufetada a un soldat; aquí, per contra, és inconcebible que no te la peguin per qualsevol cosa.

què fou la FONDOMOC U.D.S.

Tanmateix, que l'exèrcit sigui un niu de "fachas" no ha impedit que des de fa uns quants anys, àdhuc abans de la mort del dictador, la creixent lluita popular (creixent en aquells moments) penetres d'alguna manera en la institució militar, en la tropa per ser més exactes. Així, per exemple existiren duran els anys 74 i 75 les "Juntas Republicanas de Soldados y Marineros" cinculades al FRAP i també per aquella època s'impulsà de forma esporàdica la creació de Comitès de Soldats que, a causa de les dificultats que comporta tot treball dins les Forces Armades no aconseguiren una continuïtat; les experiències generalment quedaven truncades en finalitzar un reemplaçament de soldats. Militants d'extrema esquerra, especialment trostkistes n'eren els principals promotors. Tota una altra història és la de la U.M.D. (Unió Militar Democràtica), que podríem qualificar de moviment progressista dintre l'oficialitat jove, molt minoritari i que pretenia accelerar un canvi dins l'exèrcit, una europeització basada en la reorganització i la modernització tant de les Forces Armades com la mili o la jurisdicció militar, englobant les esmentades reformes en la de-

mocratització general de l'Estat espanyol. Convé deixar molt clar que la UMD i la UDS no tenen res a veure l'una amb l'altra. La UMD integrada per oficials i suboficials sorgí abans i no veié precisament amb bons ulls el naixement de la UDS, és a dir, la UMD no era partidària del treball reivindicatiu dins de les casernes encara que entre els seus punts programàtics hi constés la democratzació de l'exèrcit.

La U.D.S. comença a existir a partir del gener del 1976; el desembre d'aquell mateix any quedaria constituïda la FUSMD (Federació d'Unions de Soldats i Mariners Democràtics) i aviat esdevindria l'única organització clau destina dins de les casernes amb un mínim d'incidència i que es donaria a conèixer dins i fora de l'exèrcit. El Partit del Treball d'Espanya n'havia estat l'impulsor inicial. Posteriorment, englobaria a més, militants de l'extrema esquerra (principalment ORT, MC, LCR) i fins i tot alguns de l'esquerra majoritària (PSOE-PCE). Paradògicament la UDS ha comptat durant la seva existència amb un matisat suport del PSOE i de l'abans PSP, encanvi, ha estat rebutjada oficialment pels comunistes del PCE-PSUC; com se sap, segons aquests, els soldats han

de limitar a organitzar com a màxim activitats de caire cultural, recreatiu o folklòric i es declaren contraris a plantejar reivindicacions mentre dura el servei.

Programa general

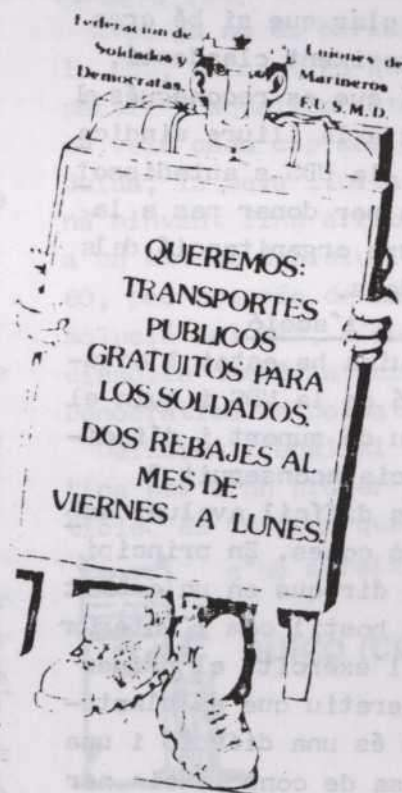
La UDS es definia com una organització dels soldats dels tres exèrcits que tenia com objectiu la defensa dels interessos professionals, socials i polítics dels soldats i reivindicava el reconeixement dels drets democràtics i, per tant, el d'organitzar lliurement un sindicat de soldats. De la I Conferència de la UDS, celebrada el setembre del 78, en surten un programa i uns estatuts. Resumeixo el programa que consta de sis punts:

1. Millorar les condicions de vida en les casernes, vaixells, etc. que es concreta en unes instal·lacions més adients, capacitat per organitzar activitats culturals i una flexibilització de la disciplina (poder gaudir de cabells llargs, salutació voluntària, lliure circulació de publicacions,.)
2. Racionalització de la instrucció i dels serveis. Aquest punt inclou la realització d'una instrucció militar ensenyada per especialistes i la supressió de tot el que pot ser utilitzar el recluta com un servent (neteja, mante-

niment del material,...)

3. Participació del soldat en la vida i el funcionament dels recintes militars i juntament amb això, la creació d'una Junta General formada per comandaments i soldats, democràticament elegits que controlarien la vida del quarter (menjar, administració, serveis, higiene cantina) i tindrien poder de decisió davant dels permisos.

4. Reforma de la legislació sobre el servei militar. Aquest apartat contempla la reducció de la mili (a sis mesos), millors condicions econòmiques, jornada de 7 hores, reconeixement d'un servei civil per als objectors, d'igual durada que el militar realització d'ambdós ser-

veis al lloc d'origen, poder gaudir d'assegurança social i de transports gratuïts.

5. Ple reconeixement dels drets democràtics dels soldats: llibertat d'expressió, de manifestació, dret a fer vaga i d'associació política i sindical

6. Reforma de la justícia militar. La jurisdicció militar s'hauria de reduir a penar les faltes disciplinàries. La justícia aniria a càrrec d'un Consell de Disciplina, format a cada caserna amb representants de totes les classes de l'exèrcit.

Finalment, la UDS propugna la constitució d'un Organisme Parlamentari a través del qual els soldats podrien exposar llurs queixes i reclamacions a les Corts. També deixaven clar que si bé eren un moviment clandestí, així que es reconegué el dret a la lliure sindicació, la UDS s'autodissoluria per donar pas a la lliure organització dels soldats.

Pas a l'acció

Quina ha estat l'actuació de la UDS i quin el grau de suport i d'incidència aconseguit?

Es difícil avaluar amb dues coses. En principi cal dir que en un ambient tan hostil com l'interior de l'exèrcit, el primer imperatiu que es planteja és una difusió i una presa de consciència per

part dels soldats i també de la gent del carrer. Així, els primers comunicats públics anaven dirigits en tres direccions diferents: als treballadors, en tant que els interessos dels soldats de mòcrates coincidien amb els dels obrers; als mateixos soldats, fent-los veure que la democratització i la humanització de la vida en el quarter és necessària; i als oficials, remarcant que no es pretenia un enfrontament amb ells sinó un diàleg que fes possible la millora de la vida militar sense que això afectés la disciplina o les funcions de les FAS.

Es interessant destacar la postura de la Unió Democràtica de Soldats davant les vagues de bombers a Madrid i dels Ferrocarrils de Catalunya a Barcelona quan els soldats foren obligats a fer d'esquirols. La reacció de la UDS, per bé que pràcticament no va tenir incidència pública, es va materialitzar en un comunicat de repulsa pel comportament antiobrer de l'exèrcit, una recollida de fons (entre els soldats) per ajudar els treballadors en lluita i una crida als obligats a conduir trens o apagar incendis perquè mostressin el seu rebuig fent les feines amb lentitud.

Durant aquesta primera època existeix una certa tolerància dels oficials enfront de la naixent organització; la causa cal trobar-la segurament en la poca influència sobre la tropa. Malgrat tot, la repressió no hi mancà, des dels primers moments es féu sentir. Pertànyer a la UDS podia representar anar a raure a la presó durant un parell de mesos. El mateix passava quan un soldat era sorprès amb l'òrgan de premsa de la Unió, la revista mensual "La Voz de los Cuarteles". Tant és així que es fa difícil trobar un sol exemplar d'aquesta publicació clandestina on no es denunciïn casos de represàlies, i més en general de violacions dels drets humans dins les casernes.

Sense por d'equivocar-nos podem datar l'any 78 com el moment de més auge de la UDS. L'1 de març d'aquell any esdevé una data important per al moviment de soldats. Es convocà una acció simbòlica que consistia en no menjar les postres del dinar i trencar les files en silenci al final del dia per tal de demanar transports gratuïts i dos "rebajes" al mes (permisos). Certament es tractava de reivindicacions gens exagerades i la mesura no era pas de força ni trencava en absolut la disciplina.

L'acció fou seguida segons la mateixa UDS per un 70% dels reclutes, es podia considerar, doncs, una victòria, malgrat els impediments per part dels comandaments: casualment aquell dia en alguns quarters s'emportaren els soldats a fer maniobres, en d'altres alguns reclutes foren llicenciats abans d'hora i en molts llocs serviren dolços i pastis sos per postres (coses mai vistes!), tot plegat per a boicotejar la convocatòria abans esmentada. Una nota enviada a tots els oficials deixava molt clar que no es pretenia cap enfrontament amb ells, que es volia un diàleg, un exèrcit disciplinat i eficaç. Això no obstant i malgrat la inofensiva acció, la repressió s'aguditzava a partir de llavors: uns 70 empresonats és el saldo existent l'abril següent.

En aquella època es parla del nombre d'uns 10000 com a membres de la organització. També seria aquell any el de la I Conferència de la UDS, on es confeccionaria el programa que abans resumíem.

Poc després de l'aprovació de la Constitució s'aproven també les noves "Reales Ordenanzas de Juan Carlos I" (que venen a substituir les de Carlos III). Com era d'esperar en elles tampoc es reconeix els drets polítics i

sindicals dels soldats i és per això que no poden ser considerades cap pas endavant en la lluita per l'assoliment dels drets democràtics. Tanmateix la UDS arribà a considerar positives aquelles ordenances en tant que fer-les complir volia dir que com a mínim no seria possible atemptats contra les persones tan descarats com s'estaven fent. Cal preguntar-se, però, si alguna cosa ha canviat després de les noves ordenances: res!, l'exèrcit continua sent tant reaccionari com abans, el primer intent golpista, la "O. Galàxia" n'és una mostra més que il·lustrativa.

Una altra de les tasques que intentà tirar endavant a partir d'aquella conspiració, fou la de denunciar totes les manifestacions golpistes, totes les irregularitats conegudes, com reunions d'oficials amb intencions de tornar als enyorats 40 anys.

Suport

Es fàcil d'imaginar que una lluita d'aquesta mena necessita òbviament un suport exterior (de fora de la caserna) altrament hauria estat impossible o molt difícil de llançar una revista o de mantenir un contacte amb organitzacions polítiques, sindicals o socials. No es pot dir que el suport que s'a

conseguí fos massiu, però encara que amb moltes dificultats existí un cert grau de solidaritat sobretot per part d'organitzacions juvenils (jovenuts de partits), centrals sindicals (llevat de Comissions Obreres) de cara a demanar els drets democràtics per als soldats o la llibertat dels detinguts. Pel que fa a aquesta darrera qüestió, es creà a principis del 70 la "Comissió pels drets dels Soldats", vinculada a la UDS però formada no per soldats sinó per "civils" com a organisme de suport a la lluita menada des de dintre i dedicada també a reclamar la llibertat dels processats per pertànyer a la Unió o per demanar els drets democràtics.

Avui ja no es parla de la UDS, el cert és que a partir d'aquelles fites, es veié cada cop més reduïda, la seva lluita anà minvant fins arribar a un extrem decisiu; l'any 80, poc després de la dissolució del PTE, s'auto-dissolia també la Unió Democràtica de Soldats.

Deixarem l'anàlisi crítica per a un proper article. És un tema que s'ho mereix.

QUICO (COP)

LLIBRES

Els articles que parlen del militarisme i la guerra recollits en el llibre Militarisme, guerra y revolución del marxista alemany Karl Liebknecht conserven avui dia, després de 65 anys, un notable valor, prescindint ja d'aquell que històricament li correspongui.

Alguns dels textos daten d'immediatament abans de la 1a Guerra Mundial mentre que d'altres es situen ja quan aquesta duia més d'un any emportant-se milions de vides per defensar no se sabia què.

En ells no cal cercar una anàlisi desenvolupada i extensa de les causes del militarisme, tant com de l'estratègia per a enfrontar-s'hi. Sovint ens dóna importants afirmacions sense gairebé deturar-se a demostrar-les. No podia ésser d'una altra manera. K. Liebknecht era un lluitador de cap a peus, un dels líders de l'ala esquerra de la socialdemocràcia alemanya (els espartaquistes), company fins al final de Rosa Luxemburg. Ambdós serien assassinats. Es clar, doncs, que un lluitador de cap a peus com ell no podia, en aquells greus moments històrics, permetre's el luxe de portar un treball d'erudició.

Per això els articles, malgrat no incórrer mai en el pamfletarisme, estan escrits amb un to d'agitació; són, diguem-ne, treballs de campanya. Tot i així, i si prescindim d'alguns aspectes secundaris certament molt discutibles, la concepció del militarisme i del treball antimilitarista que K. Liebknecht ens dóna es fonamenta en uns principis molt més sòlids i operatius que no pas els que fan servir des del seu laboratori la majoria d'investigadors "de la pau" d'avui dia. Les relacions entre funcions externes i funcions internes del militarisme o entre exèrcit i societat de classes, o el paper de la classe obrera en la lluita antimilitarista, o, fins i tot, l'anunci que ens fa del nou caràcter de la guerra, la guerra total, són algunes de les aportacions més brillants d'aquests treballs publicats a l'editorial Roca per un preu possiblement no superior a les 200 ptes. L'ur lectura pot servir per a refrescar el nostre antimilitarisme i tant de bo que ens ajudi també a donar-li una visió més combativa.

JORDI GARCIA i JANÉ
(C.O.P.)

HEROISME O NEGLIGÈNCIA?

No fa pas gaire, exactament el 6 de febrer passat, s'esdevenia una desgràcia d'aquestes que solen passar de tant en tant. Aquesta vegada fou al C.I.R. n.9 de Sant Clement Sescebes, en la companyia 9, un tinent, en una classe teòrica es posà a manipular una bomba de mà (que per cert, no era reglamentària!), en una aula amb 200 reclutes. L'artefacte esclatà segons testimonis perquè "volia desmuntar-la" i el tinent quedà fet papilla, com a mínim hi hagué tres ferits més (un recluta, un caporal i un sergent). No hem pogut saber del cert si el tinent és viu o no, però el que sí que és cert és el titular que l'endemà publicava el diari "ultra" "Los Sitios de Gerona", afirmant que "en acte heroic per salvar els reclutes presents, un tinent es posa una granada a l'estómac i li esclata".

Ja n'hi ha prou d'enredar-nos! Aquesta vegada li va tocar a ell el rebre però massa sovint són els reclutes els qui se l'empalmen.

Per a nosaltres és negligència, imbecilitat.. tant és, ells en diuen "Servir a la Patria".

UNA MÉS DE MASCLISME

Un oficial per definició és un tipus ple de bruts tics: el servilis-

me envers els superiors (a l'exèrcit s'és sempre subaltern d'algú), el xan-tatge (l'amenaça contínua de sancions en cas de submissió total de la tropa), judicis injusts,...

Penseu que exagero? Llavors penseu en l'actitud dels oficials de la companyia fronterera 226 que porta una desena d'anys organitzant un exercici de tir a cos en el

NOTICIES BREUS

qual les dianes són reemplaçades per fotos de dones en trage d'Eva. I haureu endevinat que són precisament determinades parts del cos les que permeten al tirador comptabilitzar el màxim nombre de punts.

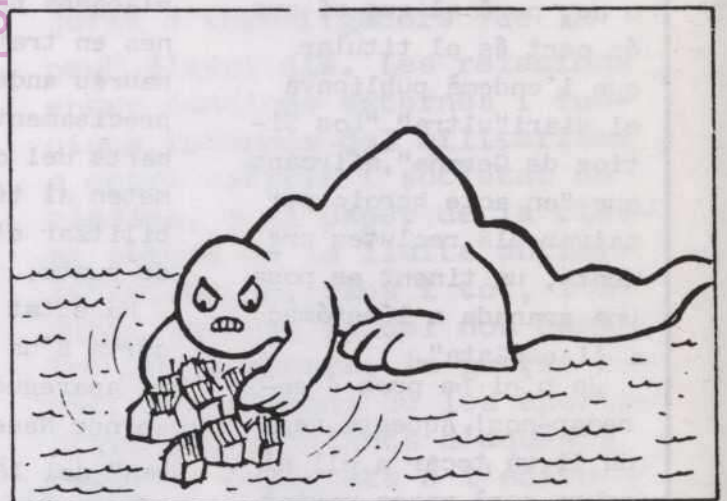
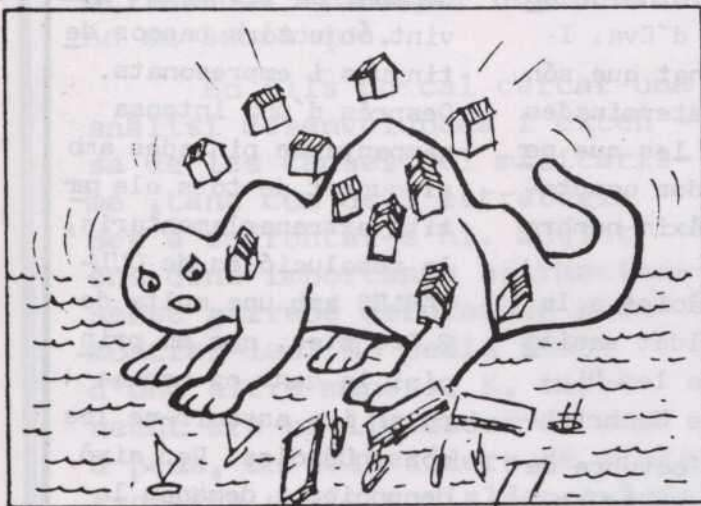
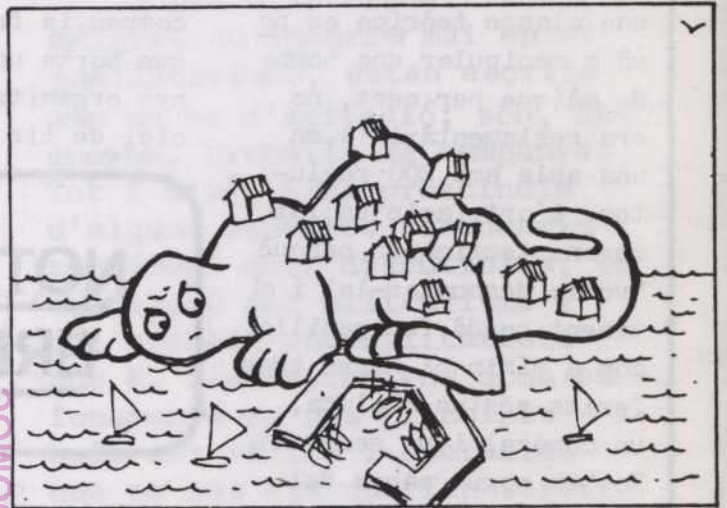
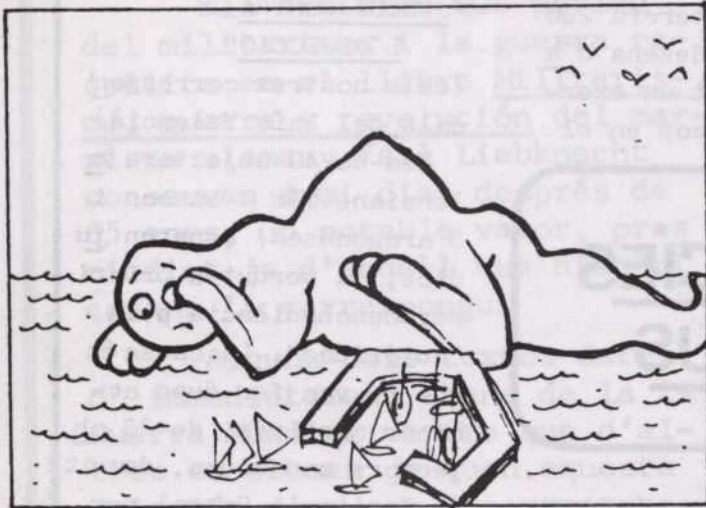
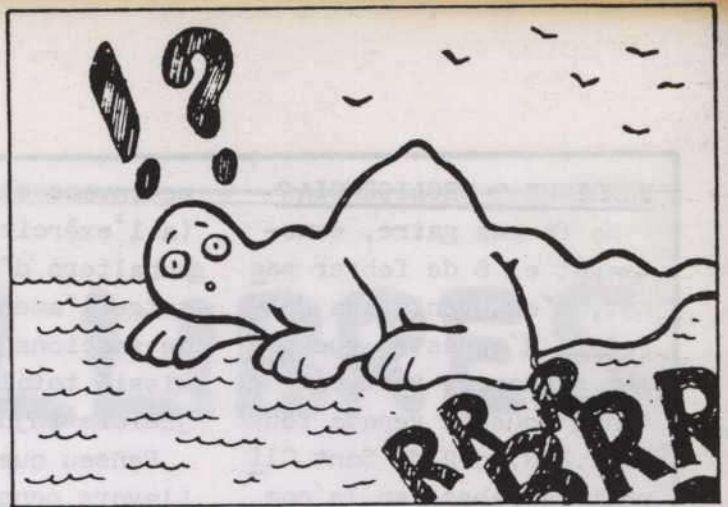
Ha estat gràcies a la carta d'un soldat sanitari apareguda a les "Luzerner Neueste Nachrichten" del 16 d'octubre de l'any passat que aquestes pràctiques han estat conegudes pel públic. Però si encara es parla de l'assumpte és a causa dels recurs que l'OFRA (Organització per a la causa de les dones) acaba de posar davant la cort suprema de Berna (Suïssa)

L'OFRA demana una suma de 10.000 fr, que haurien de ser lliurats als moviments feministes i per la pau i exigeix excuses públiques per part dels participants a aquests exercicis.

"JUDICI CONTRA L'OBJECCIÓ"

(dels nostres correspon-sals del País Valencià)

Més de 40 objectors valencians (més 4 bascos i 3 aragonesos) esperen judici, ja perdut a priori per desobediència a la "autoridad". La causa és que es van fer dues accions massives, de 23 objectors cadascuna, davant de Capitanía Genral per demanar la llibertat dels vint objectors bascos detinguts i empresonats. Després d'una intensa campanya de pintades amb el suport de tots els partits extraparlamentaris, la resolució és de CULPABLES amb una multa de 3.000 ptes, que en principi la gent es nega a pagar i a assumir-ne les conseqüències. Per això denunciem i demanem la solidaritat a tothom. Després de les dues accions moltes peticions de pròrrogues d'estudis, certificats de bona conducta i sortides a l'estranger han estat denegades. Per això continuem dient: OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA, LA LLUITA CONTINUA !!!!

DRAGONERA LLIURE